

toho upíra vykastruju, protože tebe se prostě uhlídat nedá“ ledově pronesl Bolbuch

„Jak nedá, měl jsi něco říct, já pro družinu dechám. Jste se měli třeba za hodinu vrátit. Kdyby to bylo někde v lese tak si poradím, ale co jsem měl dělat někde v tý díře?“

„Jenže my jsme si všichni, jak tu jsme, mysleli, že víme, co tam děláš, jak si tě odváděla ta trpaslice za ruku. Tak jsme si řekli, až si uděláš, co musíš, tak nás doběhneš. A ty jsi věděl, že jsi zván k paní Ze strže, co jsi od toho čekal?“

„Jak čekal? Já jsem čekal, že Vás tam najdu a ne že odejdete“ začal dělat nechápavého Zemikosa

„Ne na to se neptám. Já se ptám, co jsi čekal, co tě bude čekat na konci chodby, když jsi od nás odcházel s trpaslicí, za paní ze Strže.“

„Aha, no tak to je jasné, to já jsem věděl, že si mě nechala zavolat do postele. A zjevně se jí to natolik líbilo, že mě zmámila a chtěla si mě nechat“ začínal se naparovat Zemikosa, ale okolo stolu se na něj pouze všichni mračili. A pak se strhla hádka. Ta trvala až do večera, pak se odebrali do pokojů. Bolbucha ještě odchytil jeden ze sloužících s tím, že mu pan Baron poskytl léčítele, který se o něj bude starat na cestě do Nurnu. Jmenuje se Babačan Borůvka.

Zoltar Zemikosa byl předvolán k baronovi, s kterým se dohodl na možnostech jak odchytil, spojky, které by měli Zemikosu kontaktovat za půl roku v Nurnu.

Druhý den ráno vyrazili na cestu v krytém voze, v kterém se ukrýval před sluníčkem Korman a zbytek jel na koních.

Cestu do Liskanoru nejlépe vystihuje dopis, který poslal Babačan Borůvka baronu Halloranovi.

Vážený pane barone,
upřímně řečeno, nevím jak začít. Ti lidé, se kterými jste mě poslal jsou podivní. Pětice trhanů a dva bohaté ozbrojení rekové. Když mi došlo, že jim velí jeden z těch trhanů, a k tomu ještě trpaslík, byl jsem upřímně zmaten. První dva dny cesty proběhly bez problémů, ale ten třetí, krátce po opuštění baronství, jsme byli zastaveni čtveřicí lidí. Jel jsem vzadu a neslyšel přesně, co říkali, ale zmínili se o „jejich bývalém zaměstnavateli Hrudovi“. Moji společníci reagovali nesmlouvavě - vyvolali jakási temná kouzla, vystřelili šípy a dva z těch nebožáků byli rázem po smrti. Zbylí dva se dali na útěk a oni po nich ještě stříleli. Pak mrtvoly

okradli a nechali je ležet na cestě. Nebýt Vašich rozkazů při nejbližší příležitosti bych je opustil.

Po osmi dnech jsme dorazili do vesnice, kde všichni žijí. Okamžitě zamilovali do místní hospody a dělili kořist z výpravy jako nějaká banda lupičů. Ještě ten den jsem je opustil a odjel do Nurnu.

To nejhorší jsem si ale dovolil nechat na konec. Jeden z těch trhanů jménem Korman Zlotě je zjevně sprážen s temnými silami. Ačkoliv to zní neuvěřitelně, domnívám se, že je to upír. Dny trávil zavřený ve voze, po hospodách se pohyboval zahalen v plášti. Dokonce mu kdesi koupili pár králíků a on se jimi ve voze krmil. Nejsou to jen mé domněnky, ti ostatní si o tom cestou otevřeně povídali a dokonce vtípkovali. Zjevně to mělo něco do činění s tím, co se jim stalo v podzemí. Po přepadu, o kterém jsem se zmínil si ten elf Vreda nechal koně jednoho ze zavražděných a pojmenoval ho Upír.

Na druhou stranu, pokud je to Vaše přání, mohu s nimi zůstat v kontaktu a sledovat je, ale je možné, že mě to přivede do nesnází nebo konfliktu se zákonem. Nejsou to dobří lidé. Když jsem se zmínil o svém plánu na otevření apatyky, jeden z nich - Zoltár Zemikosa (mezi ním a zbytkem družiny je zjevně dost silné napětí) mi okamžitě nabídl, že bych mohl pracovat v té jeho. Není to zrovna to, co jsem si plánoval, ale jak říkám, pokud by to bylo v zájmu Erixu jsem ochoten jeho nabídku přijmout. I ten trpaslík Bolbuch si mě zjevně oblíbil a nejspíš by nebyl problém zůstat s ním v kontaktu.

Vážený pane barone, dovoluji si nejponíženeji požádat o co nejrychlejší odpověď.

S úctou Váš služebník
Babačan Borůvka
v hostinci U Lišky, 23.5.1086

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy

LYŠKÁNORA 109

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Ponovorok 1087 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Novinky liscannorské 1086 II. * O dromedáru * Pomsta Hrudů - druhá část *

Motta tohoto čísla

„...Koneckonců jsme v Gwendarronu. Co se nám může stát!?“

Babačan Borůvka

„...Svlíkám si župan...“

Babačan Borůvka ve dveřích hostince

Novinky liscannorské 1086 II.

Pan Jorchen Kierke oznámil koncem léta 1086 starostenskému úřadu důležitou informaci týkající se liscannorského občana pana Zarna Hadrigerna, který již dlouhá léta nebyl v obci spatřen. Podle této informace Zarn Hadriger zemřel v dalekém Trindindolu. Bližší podrobnosti nejsou známy. V současnosti probíhá dědické řízení týkající se domu č.p. 25, který pan Hadriger vlastnil.

Na sklonku léta 1086 se družina v neúplném složení vydala řešit záhady okolo kláštera v Roztoklatech, které se nalézají poblíž města Riven v Gwendarronu. Celé se to točilo okolo neúrody a nečistých sil. Zálžitost se podařilo objasnit a družina dokonce přijala do svých řad dva nové členy. Pány Nifa a Juliána Chrupu. Pan Nif je barbar a pan Chrupa je člověk.

Nif se ubytoval v hostinci U hrocha v Liscannoru, Julián Chrupa zůstal v Nurnu. Dalším kdo se nastěhoval k Hrochovi je hobit Babačan Borůvka. Ten se v družině objevil již na sklonku

tragické dormalské výpravy a doposud dlel v Nurnu v krámku U kozla, který patří Zoltaru Zemikosovi. Do družiny byl přijat jako osobní lékař trpaslíka Bolbucha, který přišel v Dormalu o levou paži.

Z podnětu obecního rybníkáře pana Peška začaly na podzim roku 1086 rozsáhlejší úpravy obecního rybníku. Cílem je rozšíření vodní plochy, vybudování stabilnější hráze a tzv. požeráku, který má za účel stabilnější odtok vody z rybníka do potoka pod hrázi.

Jako starosta obce se musím omluvit všem občanům za jisté potíže, které vznikly při úpravě obecního rybníka. Především mám na mysli zvýšený nepořádek v okolí stavby, který mají na svědomí najatí barbaři kopáči a jejich kudůči předák Žingl. Stavbu dozoruje obecní rybníkář pan Pešek, který ovšem v komunikaci s poněkud přidrzlými kopáči a jejich lehce prohnáním předákem tahá za kratší konec. Musím sebekriticky uznat, že jsem situaci podcenil, především rozsah všech prací spojených s úpravou rybníka a schopnost pana Peška důrazněji si došlápnout na námezdní sílu. Prvotní náprava již byla zjednána. Stavba byla v zimních měsících přerušena a bude pokračovat na jaře, jen co poleví mrazy. Celé dílo by mělo být dokončeno v létě roku 1087. Tímto se všem ještě jednou omlouvám - O.V.

Otakáro Vesta si splnil svůj dávný sen a otevřel si v Nurnu hostinec U klobouku. Ten se nalézá v Lipové ulice nedaleko městské radnice a hlavního náměstí. Hostinec byl slavnostně otevřen v měsíci hodovan 1086 za účasti honorace města Nurn, po níž následovala i oslava, na kterou přijali pozvání liscannorští občané a Nurnští.

„Takže by to chtělo zrekapitulovat, co jsme získali a co jsme ztratili“

„No tak začneme tvou rukou. Takže to máme ruka, prst, věci, Mord, Puklina“ vypočítávat Otakáro “no vypadalo to jednu dobu hůř, ale to budeme vypočítávat venku, aby tady pan baron nečekal“

„To jste hodný, pane Otakáro“ prohodil ironicky baron Halloran „a mě by zajímalo, jak je to s panem z Oblíkova a zjistili jste něco o tom přívěšku?“

„Bohužel nebyla šance, jen jsme mu to předali, tak nás šoupnul znovu do kobky a druhý den nás vypakoval“ odpověděl Dwany

„A pan z Oblíkova pane Bolbuchu?“

„Tohle spojení padá, vzhledem k tomu co se stalo u paní Brigit, protože pan z Oblíkova je s paní ze Strže v příbuzenském vztahu a ještě jsme se měli s panem z Oblíkova znova setkat a k tomu setkání nedošlo. Takže předpokládám, že pan z Oblíkova si myslí, že jsme se buď na něj vyprdli anebo že došlo k něčemu horšímu a ve chvíli kdy dostane zprávy ze Strže...“

„Já sem o tom nechťel mluvit především, ale určitou věc pro Vás mám“ navázal hned na to Zemikosa „Byl jsem panem Zhatanem, novým lordem ze Strže, přesvědčen k tomu abych dodával informace, s čímž jsem na oko souhlasil, abych se tam odtama dostal. S tím že když to budu dělat po dva roky, tak mi budou vráceny věci, což měla být ta motivace. A já tohle nabízím Vám“

„No to se dá využít, tak alespoň něco jste v tom podzemí dokázali“ pochválil baron Zemikosu „Můžete jít zpět do svých komnat a dejte vědět, jak tu dlouho budete, ale nemusíte se tu dlouho zdržovat“ a s tím baron družinu propustil.

Ta se odebrala na ubikace a tam si vyjasňovali, co všechno se událo, když byli rozdělení. Tam se taky zbytek družiny dozvěděl, že Korman už není tak úplně člověk. Což byl pro mnohé šok. I proto se večer vydali do Al-Rahemovi oblíbené hospody U hrušně, chodil tam rád hlavně proto, že dalo sedět pod velikou hrušní venku a to mu přeci jen vyhovovalo víc než být vevnitř. I ostatní to přijali s povděkem. A jen co obsluhující děvče přineslo korbele piva, nad kterým všichni spokojeně zamlaskali, počali si vyřikávat věci, co je tížili.

„Já bych chtěl na úvod říct, že bych s vámi rád jel k Liskanoru, ale pak je mi jasné, že v stávající podobě tam zůstat nemůžu“ ujal se slova Korman, toho času upír.

„No to je dobře, že jsi to sám řekl, pač já bych tě tam stejně nenechal žít“ řekl drsně Otakáro, který byl zároveň i starostou Liskanoru „peníze, které dostaneš s dělby kořisti, ti necháme a zapečetíme, ale do Liskanoru jak jsi správně řekl ani nepácheš. A nepřipadá v úvahu ani to, že bys tam u někoho přespával.“

„No jasně vždyť o tom jsem mluvil, já hlavně musím najít něco, jak bych se toho zbavil“

„No s tím ti samozřejmě budu chtít pomoci, ale nevíme moc jak“ odvětil Bolbuch, aby zmínil ostrá Otakárova slova

„A vadí ti světlo? Česnek?“ ptal se Otakáro

„No světlo mi vadí a česnek nevím, oni mají v podzemí jen houby“

„A chuť na krev máš?“ zajímalo Dwanyho

„Nooo...“ protáhl Korman, na což si všichni nervózně poposedli

„Mám, ale sem schopnej to pár dní přežít, ale nakonec nějakou krev musím, ale zase můžu si ulovit smrce“ pokračoval rychle Korman, aby nevzbudil u družiníků moc velký strach „a ještě mi řekl, že za dva roky určitě dojde záchranu“ zpět, abych mu řekl všechny informace, co je bude zajímat, předpokládám, že je ze mě asi přečte nebo něco takového“

„No on tě dostih osud, ty sis už s téměř věcmi zahrával“ prohlásil Otakáro „a uvědom si, že jen muž kajcný dojde záchranu“

„No to je pravda, ale já jsem nečekal, že to může vzít takovýhle konce“ posmutněl Korman „tak ty jsi k tomu právě krácel a to nemluví o to vybuchnutí ve Strži“

„No to vybuchnutí to je jiná věc. Tam šlo o to, že celý chování družiny mi přišlo tak, že i přesto že jsme věděli, že tu není úplně z vlastní vůle, půjdeme domů a jeho tu necháme. Což pro mě jako pro člena Nurnských, jsem nemohl dopustit, abychom jednoho z nás obětovali, bych pak ztratil důvěru v družinu.“

„Jsi prostě podlehl emocím“

„Jo to asi jo a ještě když do toho začla kafrat ona, tak jsme to nevydrželi. Víme, že jsem tímhle vystavil družinu zničení. Ale na druhou stranu si myslím, že kdybychom vydrželi o trochu dýl a nezačali někteří utíkat tak to dopadlo jinak.“

„Počkat kam stahovat“ ozval se dotčeně Al-Rahem

„Já nevím, najednou jsme tam ale byli ve čtyřech a mě to tak alespoň připadalo, že tam

„Co je na tom pozitivního, kdyby tam bylo napsaný pomaž plechovýho, tak taky budeš naštvanej“ odsekl nakvašeně Jonas.

„No ale ten co mu ty lektvary dal, necílil přímo na elfy“

„A všimli jste si, že ty lahvičky byly jasně zřetelně označený? To jasně ukazuje, že to byl jenom prostředník“ poukázal Otakáro

„Hajzl prostředník to byl“

„No ale, kdybys nahore posiloval a dělal dřepy, tak se ti to nestane“ zažertoval Otakáro

Cesta pak ubíhala bez větších problémů, krom pár pavouků, s kterými si ale družina rychle poradila a nezdřovala se s nimi. Po šesti hodinách se dostali zase k úzké chodbě. Tady si Zoltar vypil lektvar na zmenšení, aby se mu lépe šlo, ale vzhledem k tomu že s nimi byl Mord, to bylo skoro zbytečné. Nakonec přesvědčil družinu, aby takzvané “prcky” taky vypila, čímž se jejich cesta tunelem značně na dvě hodiny urychlila. Pro Morda po té, co skončil prcek, začalo opět nekonečné utrpení, které bylo přerušeno tím, že upadl vyčerpáním, po té co lezl deset hodin po čtyřech a místy se plazil. Vůdce milostivě svolil k odpočinku, i když zbytek družiny byl svěží, aby taky ne, když na Morda pořád čekali. Po osmi hodinách spánku kopl vůdce do Morda a vydali se na další cestu, která pro Morda skončila konečně tím, že zahlédl bránu do Khazadu, v tu chvíli upadl do mráкотného spánku, takže družina byla nucena Morda posledních padesát sáhu odvléci. Což nebyla věc snadná, protože Mord vážil úctyhodných pět tisíc mincí, naštěstí se Korman kouzlem dostal za něj a společně se Zemikosou tlačili, zepředu táhli Bolbuch a Al-Rahem a padesát sáhu překonali za směnu. Zemikosa se rozhodl krolla hlídat a ostatní se rozešli do pevností, pak se rozhodli si odpočinout u flašky kořalky. Poté se Mord vzpamatoval a pokračovali dál do Strže. Za osm hodin došli na křižovatku, kde byli přepadeni a tam se rozhodli přespát.

„Takže dem spát a protože je sudej den, tak má hlídku opět Al-Rahem, Zemikosa a Dwany“ rozhodl vůdce

„Zase?“ ošil se Zemikosa

„Myslím, že jsi dobře rozdělil ty hlídky na začátku, ty sudý a lichý se my vysloveně líběj“ liboval si Otakáro, který si už ani nepamatoval, kdy naposledy měl díky tomuhle systému hlídku.

Po vyspání se vydali dál a za dalších jedenáct hodin se rozhodli ubytovat v hostinci U kamenného stolu. Kde si dali houbu s kysou a

zapili to houbovým pivem. Pak se rozhodli jít na ubikace spát.

„No když jsou všichni zavostřený a najedený, tak by jsme nemuseli spát osm až devět hodin, ale třeba jen šest, vůdče“ podotkl v žertu Al-Rahem, který měl už těhle pochodůků podzemními tunely plný zuby.

„No to ne, jestli máme jít zas celej den, tak se musíme pořádně vyspat“ nepochopil sarkasmus Bolbuch „Takže vstáváme ve čtyři ráno!“

A ráno skutečně vstali a po zaplacení pěti stříbrných, což znamenalo pět zlatek, šli dál. Za dalších 12 hodin konečně stanuli před Strží. Po ubytování byli za další dvě hodiny předvedeni před Brigit. Která je přivítala v podlouhlé místnosti, kterou už dobře znali.

„Tak Vás vítám, zpět a předpokládám, že to znamená, že jste ho dostali?“

„Dá se to říct“ přitakal Bolbuch

„Máte?“

„Máme“ a vyndal s vaku Khazadovu hlavu „o to Vám asi nejde. My ji máme pro to, abychom si potvrdili, že je to opravdu Khazad“

„Ano to chápu, na krku měl takový náhrdelník s rubínem“

„Tady je“ předal Brigit náhrdelník Al-Rahem

„Děkuju, a jestli máte pořád zájem o Hrudovu hlavu, tak tu Vám samozřejmě předám. A všichni Khazadovi věrní jsou teda mrtví?“

„No to nevíme jistě, protože jsme neprolezli všechna zákoutí, ale zabili jsme i jeho kapitána a spousta nemrtvých válečníků“ odpověděl Bolbuch „a vlastně kapitánovu hlavu by měl mít Zoltar. Skoč pro ni Zoltare“

A Zoltar odběhl do pokoje, kde měl uskladněnou Hrotdulovu hlavu „Tak tady je“

„Aha a vida, ano, no vidíte, na něj jsem úplně zapomněla“ pousmála se Brigit „kapitán Hrotdul, Khazadův bratranec. A on měl taky přívěšek“

„Dobře, předej paní Brigit, přívěšek“ pokynul Al-Rahemovi vůdce.

Ten se zaskřípáním zubů, předal přívěšek.

„To jste mě velmi potěšili a velmi si toho vážím. Na důkaz mé přízně si vemte tento prsten“ a předává zlatý prsten s květin.

„Děkujeme a chtěl bych se zeptat kdo ze zdejších mocných a zkušených má iniciály GV“ zkusil pátrat po tajemném traviči Bolbuch

Dwany

„Tak zas nějakou čest mají, jsou to trpaslíci“ hájil ho trošku Zemikosa

„Čest?“ povyskočil Otakáro „tak se hlavně zamysli jak by ses zachoval ty, kdyby to bylo naopak. Za nejbližším rohem bys ho krocl hákama“

Na to se rozproudila debata, jak přesvědčit barona, aby jim přenechal přívěšek po paní Brigit. Dwany se Zemikosou se dozvěděli novinky ohledně Hrudů a taky že baron je ochoten jim něco za jejich námahu dát. Zemikosa ještě upozornil na to, že ve Strži je strž, kterou je vidět obloha. Mezitím se i najedli a pak se šli vyspat, druhý den ráno si je sobě k snídani zavolal baron.

„Tak my jsme, pane debatovali“ začal Otakáro

„Výborně a k čemu jste dospěli“ usmál se baron Halloran

„Kdybyste byl ochoten ožet ten přívěšek paní ze Strže, tak by se tam tady ti dva pánové byli ochotni vydat a získat informace o které byste stál“

„A zmínil jste, že potřebuju získat ty informace o tom, jak se ten přívěšek používá?“

„Ano, ano řekl jsem to“

„Ano přesně jak ten amulet funguje. Samozřejmě soucítím s Vámi a je to šlechetný čin, že jim jdete pomoci“ snažil se baron zatvářít účastně, ale moc mu to nešlo.

„Jestli ještě můžu“ ozval se Zemikosa „to místo kam jdeme, se jmenuje Strž a to dle průrvy, která vede až na povrch, možná byste mohl zvážit diplomatickou misi někoho spolehlivého, kdo by se na tu průrvu i podíval“

„Já tam žádný lidi už na smrt nepošlu a tomu se ta vaše výprava nebezpečně blíží. Vás tam poslat můžu, protože tam chcete sami“

„Jsme neměli na mysli vašeho člověka, ale někoho důvěryhodného a přebytného“ snažil se Dwany

„No tak tuhle formulku přesně vystihujete vy“ usmál se baron

Po chvíli ticha pokračuje „Ale jsem ochoten vám ten jeden přívěšek vrátit, přinesli jste ho vy a nic jste přede mnou neskrývali. Vraťte se zpátky a zkuste zjistit co nejvíc.“

„Dobře a jak to uděláme, kdo tam půjde?“ zajímalo Dwaného, kterému se příliš do podzemí nechťelo.

„Já tam půjdu“ souhlasil Zemikosa „On nespécifikoval, jestli se musíme vrátit oba, jen nám

dal třicet dní.“

„Já ten přívěšek vrácím panu Dwanymu a proto očekávám, že tam půjdete vy, hlavně“ přerušil je baron „to je moje podmínka, protože panu Zemikosovi se nedá věřit, protože jste byl pod vlivem upírky. Chápu, že jsem Vás tak nejspíš poslal na smrt, ale samotnému Zemikosovi ho nesvěřím.“

„Takže jdou dva“ pokýval hlavou Otakáro

„Na panu Zemikosovi netrvám, to je mi jedno. Dejte mi vědět kdo, a kdy se odeberete pryč“ a s tím se baron zvedne a odejde.

Po té co vyfasovali Dwany a Zemikosa nějaké jídlo, tak v poledne odešli zpátky do podzemí. Otakáro ještě vybavil Dwaného náramky s hyperprostorem a neviditelností s nadějí, že alespoň on to když tak přežije.

Po té co Zemikosa s Bolbuchem odešli, začal Otakáro vyrábět pro barona magické meče, proti nemrtvým a Al-Rahem se flákal po místních hospodách.

V té době se zatím Korman snažil před Bolbuchem zatajit, že se z něj stal upír, proto když mu zhruba za tři týdny začali růst zuby, nechal se odvést za panem Zhatanem, teď už vlastně lordem. Kde se s ním radil, jak dál postupovat. Zhatan mu prozradil, že o zuby v této fázi ještě přijít může, že mu stejně dorostou a krví se zatím živit nemusí. Proto před vstupem dolu do vezení z dohledu, ale v doslechu Bolbucha, začne dle domluvy slovně útočit na stráž, kteří mu ranou pěstí, zuby vyzáří a v kotrmelcích ho pošlou dolu po schodech. Je nutno dodat že to strážím vůbec nevadilo a tak si do něj dole ještě párkrát kopli.

Dny ve vězení probíhali nudně, Jonas Vreda byl stále v bezvědomí a Bolbuch měl starosti s rukou a s divným chováním Kormanana. Ten byl po čase zase předvolán na vlastní žádost před Zhatana.

„Je něco co by jsme mohli udělat, abychom mohli zvrátit ten můj stav?“ přednesl svojí žádost Korman

„No ten tvůj stav je požehnání, ale šlo by to, když přineseš užitečné informace tak uvidím, ale zatím nemám k tomu důvod“

„A druhá otázka, co naše věci, baťohy, zbraně, zbroje...“

„Jsou moje. Vy můžete být vděčný, že odsud odejdete, jak jste.“

„Tak to ale možná nedojdeme ani ke dveřím“

pozdě“ pronesl Mord „V ty hospodě, před čtyřma hodinama, si na něj nikdo nevzpomněl“

„No používat tady pro to označení hospoda, to snad ti Bolbuch vysvětlí, ten píše slabikář o hospodách“ odpověděl Mordovi Otakára „Tady on to dílo nerozvíjí“ přisvědčil Al-Rahem

„Rozvívám, rozvívám“ oponoval Bolbuch „U zelený nohy, Rušný den, U krumpáče“

„No hospody, vejdeš do temného zakouřeného sklepa a dostaneš pivo“ přidal k dobru Dwany

„No to si pleteš s Jonasovým studiem“ zasmál se Al-Rahem

V podobném duchu se pak vedla debata ještě další směnu a šli spát. Vstávali už skoro klasicky ve čtyři hodiny ráno a Zemikosa stále nikde.

„Tak hele jak budeme řešit Zemikosu?“ optal se vůdce

„Tak počkáme na snídání a dáme mu nějaký čas“ navrhl Al-Rahem, což bylo přijato s všeobecným souhlasem, nejspíš měli všichni před sebou vidinu dalšího čtrnáctihodinového pochodu a nikomu se do toho moc nechťelo. Po třech hodinách se probudil i hostinský a udělal odpočívající družině snídani a po snídani začali opět řešit ztraceného Zemikosu.

„Nejhorší je, že mohl klidně přejít a pokračovat dál“ začal vůdce

„Nesvěřili jsme mu doufám tu hlavu? Myslím Hrudovu, tu totiž budeme potřebovat“ strachoval se Jonas

„Hlavu nesu já, ale opravdu si myslím, že už prošel okolo nás v noci“

„Tak to já si nemyslím nic a záleží kolik má oleje a jestli má vůbec lucernu“ opáčil Otakáro

„Já si to myslím taky a proto se nevracím“ rozhodně prohlásil Jonas

„Tak já tam skočím“ pronesl Mord „A kam jako?“ zajímalo Otakára

„No do Strže“

„Vždyť omdlíváš, neblázní“ upozorňoval ho Jonas

„Já bych šel na lehko“

„Tady nejde o lehko, ale o tvoje tělesný rozměry, podívej se na sebe, jak vypadáš, hovoď přerostlý“ rozhořčeně domlouval krollovi Otakáro „pupek nezataženej, vždyť se na sebe podívej“

„Takže co? K tomu co sem Vám řek, jsou ještě jiné možnosti. Zemikosa se vydal po týchle silnici“ a Bolbuch ukázal na cestu vedoucí do

Khazadu „nebo Zemikosa nás v noci přešel a šel dál, nebo mohl teoreticky jít ještě touhle odbočkou“ a ukázal na zkratku.

„Hele co je cíl naší současné cesty?“ ptal se Otakáro

„Cíl naší současné cesty je zcelit družinu a pak Oblíkov“

„A ví o tom Zemikosa, že je cílem je Oblíkov?“

„Bohové vědí“

„Já bych šel do Oblíkova“

„Já taky“ přidal se k Otakarovi Jonas „v Oblíkově můžeme řešit, co Zemikosa, protože kdyby nás Zemikosa předešel, tak by na nás počkal v Oblíkově, protože bude vědět, že jsme tam nedorazili, konec tečka.“

„Já se snažím pořád myslet na tu krajní variantu a to že tam udělal nějaký průser a von na to buňky má a teď v tuto chvíli ho tam kleštěj.“

„jestli ho kleštěj v tuto chvíli tak s tím už mnoho nenaděláme“ vpravil se do debaty Dwany

„No v tom případě ho tam kleštěj osmnáct hodin“ dodal Jonas, to už se hostince nesl smích družiny.

„Zcelit družinu, byť s vykleštěným Zemikosou, by mělo být naší prioritou“ dusil v sobě vůdce smích a snažil se do debaty vznést trochu vážnosti

„Takže deme zpátky?“ zarazil se Otakáro

„Neeee“ zděsil se Jonas

„No ale je malá pravděpodobnost že by byl před námi“ taky vznesl své do rozpravy Korman

„malá pravděpodobnost to není, my jsme teďka osm hodin spaly“ odvětil Bolbuch

„Já bych šel zpátky do Strže a zbytek může počkat tady“ prohlásil rozhodně Mord

Na což mu Otakáro, Jonas a Al-Rahem řekli jasné ne, s tím že se nemůžou dělit.

„Můžu říct jednu věc?“ optal se Jonas, a když mu ostatní kývli, začal „Ty strašně moc spěcháš do Oblíkova, protože jsi slíbil nesplnitelný úkol“ kývnul na Bolbucha „tak pojďme do Oblíkova a tam to vyřešíme, protože tam budeme vědět, jestli na nás počkají nebo ne, tam budeme vědět, jestli se můžeme vrátit nebo ne, ale když tady se začneme vracet...“

„My se nemusíme přímo vracet, stačí počkat na to poselstvo na křížovátce“ skočil mu do řeči Dwany

anebo se jimi asi chtějí stát.“ doplnil Dwany

„Dal své slovo, no na to asi spoléhat nemůžeme, je to upír“

„No, ale je to jediná šance“

„Takže vy máte v plánu, vzít ten šperk a s ním se tam vrátíte a vaše naděje je v tom, že věříte slovu nemrtvých stvůře“ nevycházel z údivu baron

„No proto tam půjde jen jeden z nás a ano my věříme, že slovo dodrží.“

„Tak to vás ta víra drží opravdu hodně dlouho, mít takhle důvěřivý voják jako jste vy dva, tak vyhraju všechno.“ Zasmál se baron „ale k vážnějším věcem, samozřejmě se Vám pokusím pomoci, potřeboval bych ale vědět, něco bližšího o panu z Oblíkova, jak by se zachoval při případném spojení, v čem se s vašim vůdcem dohodli, protože já bohužel vaši víru v upíry nesdílím a nemyslím si, že se vrátíte se svým vůdcem.“

„Já se obávám, že by musel být víc v úzkých a vzhledem k tomu že jsme zabili dva jeho největší konkurenty, tak asi už moc nebude“ odpověděl Dwany

„A my jsme se pohybovali v jednom koutě jeho území, nevíme, jestli na něj někdo tlačí z té druhé strany“ doplnil Zemikosa „A pak je tu samozřejmě delegace, kterou měl v plánu vyslat sem k Vám“

Na to se vrátil voják s krabičkou, kterou baronovi podal. Ten jí otevře a zeptá se, jestli je to ten přívěšek který mají donést upírovi.

„Ano to je ono“ potvrdil to baronovi Zemikosa

„Dobře to je prozatím vše, strážte Vás odvedou za panem Otakárem“ propustil je baron

* * *

Do pokoje kde byli ubytovaní Otakáro s Al-Rahemem, vešli Dwany a Zemikosa.

„Tak povídejte“ usmívá se na nově přichozí Otakáro

„No pustili nás pod podmínkou, že mu přineseme ten šperk. Jinak nepustě Bolbucha a Kormanu“

„Ten má baron, a pochybuju, že Vám ho dá“ zvolal Al-Rahem „my jsme mu ho dali za to, že zkusí vyžádat z Nurnu povolení k vyslání záchranné mise. Ale to nějaký čas potrvá. Vyslal tam posla“

„My máme čtyři dny, pak se musíme vydat zpátky, jinak je popraví“

„A vy už jste s batonem mluvili? Jak to probíhalo? Na co se vyptával?“

„No vyptával se na všechno a my jsme mu všechno řekli, jsme nevěděli, co jste mu řekli a

tak jsme říkali pravdu“ odpověděl Zemikosa

„Tak to je dobře, protože von měl za dveřmi kohortu vojáků, když mluvil s náma.“

„Jinak my nemáme nic, máme akorát brnění“

„No hlavně baron, považuje ten přívěšek za prima věc, protože si zkusí upíra oživit tady, aby z něj dostal informace.“ Vrátil se zpátky k tématu Al-Rahem

„Jak přinutit barona k tomu, aby nám to dal?“ zajímalo Zemikosu

„A co Vreda?“ zeptal se Otakáro

„Já viděl jen tleto, který pak odtáhli pryč“ odpověděl Dwany „a Morda“

„A co to domluvit tak, že on má dva kameny“ začal Zemikosa

„Jenže on ví co to je za kameny“ oponoval mu Al-Rahem

„Tak, ale baron tam chce dál obchodovat“

„Ne baron tam nechce obchodovat, on tam chce vtrhnout a udělat tam svůj pořádek. Jediná věc co mě napadá, je bejt k němu úplně upřímný a normálně za ním zajít a vysvětlit mu tu situaci.“

„No a baron hlavně nevěří tomu, že ten upír dodrží slovo, já tomu teda taky nevěřím. A ten upír hlavně ani moc nestál o to, aby se paní ze Strže vrátila, protože je teď pánem on“ přidal svou Dwany

„Takhle oni už ten přívěšek vyzkoušeli a nefungovalo to“

„Ale tohle je už v Gwendaronu, tohle není někde v podzemí“ pohoršil se Zemikosa

„Tak to sedí od chlápka, co chrápe s upírkou“ odfrkl si Al-Rahem

„A já zas mám problém, protože nevím, jestli můžu věřit Zoltaru Zemikosovi“ prohlásil Otakáro

„Jako proč ne?“ podivil se Zemikosa

„Já ti nevěřím, ty tu možná hraješ nějakou svoji hru.“

„A ten baron je tvrdý. Když jsme mu řekli, jak ten lovec fungoval, že uměl kouzlit a tohle to. Takže oni udělali opatření, kdyby se ho podařilo náhodou oživit, aby neudělal bordel. Skončilo to tím, že vzali nějakého zločince, nebo chudáka z ulice, těžko říct, nám řekli, že to byl zločinec. Toho trpaslíka přikurtovali na stěnu, a usekli mu ruce a nohy, aby nebyl nebezpečnej a oslepili ho, takže ty se s tím neserou“ varoval Al-Rahem „a pak jde ještě o to, aby zatím co vy tu budete, nedělal ten upír něco s Bolbuchem a

je volba jasná. Vracíme se do Strže“

„A mě by zajímalo, proč jsme vlastně celou sem šli?“ zeptal se otráveně Jonas, který z dvaceti osmihodinový procházky ostrým tempem nebyl dvakrát nadšen

„To je zajímavá filozofická otázka“ zasmál se Bolbuch

„Myslím, že v tom byla jistá touha, dát lekci tomu, kdo se nemůže utrhnout“ pokračoval už ve vážnějším tónu Otakáro

„Ale teď tu lekci dostali všichni ostatní“ poukázal na dopad lekce Jonas „a já Vám říkám, že jestli nemá Zemikosa problém tak se vydal tou zkratkou a pak se nám bude smát. A jestli má problém tak je mrtvý a jiná varianta u něj není možná“

„Tak s tímhle přístupem nesouhlasím a dem a to je rozkaz a kdo chce tak tu může zůstat“ rozhodl vůdce

„To mi ale jako rozkaz moc nezní, když tam je to kdo chce“ odpověděl Otakáro

„Rozkaz to je, my dem ale s ohledem na nejslabšího“ čemuž se všichni zasmáli „jsem rozhodl, že tu může s někým zůstat“

Nakonec nikdo nedostal a všichni se vydali zpátky do Strže. Po cestě se vyptávali na Zemikosu, ale nikdo ho neviděl. V noci, jestli se tak dá nazvat černočerná tma v podzemí, okolo půlnoci došli ke Strži. Než se dobouchali na stráž, strhla se opět debata nad Zemikosovým osudem.

„A vy si opravdu myslíte, že on tady je a teď se tam peleší a my tam vejdemo do pokoje...“ nadhodil Jonas

„Oni jsou z něj úplně hotový ty trpaslice, to mi říkal cestou z Oblíkova“ hájil Zemikosu Mord „No já si myslím, že ho budeme muset vykoupit“ mínil Bolbuch

„Měl zlatou cihlu, tak to by se mohl vykoupit sám ne?“ oponoval unaveně Jonas „a jste na Strži, chtěli jste to a teď uvidíte, jak se věci mají. A bude drzej, a řekne něco ve smyslu kde sté, já tu na Vás čekám a ještě dodá něco vtipného a veselého“

„No a já na tuhle velice pravděpodobnou alternativu, která nastane, tak já na ní nejsem připravenej. Já nevím, co udělám“

„Já taky ne, já jen vím, že chci zabít Snoggiho fotra!“ zvolal Jonas

„Hele hlavně buďte připraveni a mějte po ruce zbraně, nevíme, co se tady za tu dobu posralo“ nabádal vůdce, když se začala brána otvírat a byli vpuštěni dovnitř.

„Chtěli by jsme se zeptat“ ptá se strážného Bolbuch „Nebyl tu vysoký plešatý chlapík, byl tu s námi, ale s náma pak nebyl“

Strážný na něj zmateně kouká, až mu nakonec tato věta dojde „Ano, byl tu, ptal se na Vás, jestli jste odešli, což jsme mu potvrdili, tak tu chvíli čekal a pak řek že jde do hospody. Táhle do té“ a ukazuje na asi 40 sáhů vzdálený vývěsní štít.

V hospodě si dali nejsilnější houbovou kořalku a pak se optali na Zemikosu, hospodský ji m pověděl, že tu přespál a pak že odešel, ale nevěděl kam. Přesně jak byl instruován. Po té co se družina rozhodla přespat, poslal svého syna na hrad, aby oznámil, že jsou zpět.

* * *

Teď se vrátíme k Zemikosovi. Ten se v pokoji objevil o hodinu později a dost dlouho stál ve dveřích a nevěřil tomu, že družina odešla bez něj. Vydal se rychle k bráně a tam skutečně zjistil, že tudy družina před hodinou prošla. Usoudil, že se pro něj jistě vrátí a nemá smysl se za nimi hnát, po dvou hodinách čekání u brány, dal strážným 5 zlatých, s tím že počká v blízké hospodě, ať za ním družinu pošlou. V hospodě usnul, po té co se po pěti hodinách probudil, se vrátil zpátky do hradu a požádal o audienci Brigit, která mu hned vyhověla.

„Já mám takový problém, zřejmě došlo k omylu a moji spoludruzi vyrazili beze mě a nečekali na mě“ začal Zemikosa

„Tak tady zůstaň, než se pro tebe vrátí“ usmála se na něj Brigit

„Je tak to, no výborně, já teda zůstanu“ usmívá se také Zemikosa „a jestli bych tě mohl poprosit, protože jsme tlačeni časem a zřejmě na mě nějak zapomněli, nevím jak je to možný“

„Tak třeba ti chtěli asi dopřát“

„No tak to určitě, jim je to jasný“

„Když se vrátí, tak ti dám vědět, že tu jsou, mezi tím ti dám zařídit komnatu“

V očekávání věcí příštích se Zemikosa najedl a hlavně vykoupal, byly mu přiděleny luxusní komnaty se služebnými, na které si ale dával pozor a nic si s nimi nezačínal, nechtěl Brigit naštvat, přeci jen si uvědomoval, že je tu sám v nějaký podzemní díře. Po nějaké době se Brigit vrátila a v tu chvíli už bylo Zemikosovi jedno kde je a na vlastní kůži poznal, že upírky mají výdrž i zkušenosti. Pak si začali povídat, kde se ukázalo, že je Zemikosa příjemným společníkem, vyprávěl o dalekých zemích a svých bohatých zkušenostech, záměrně se vyhýbal zmínek o Gwendaronu.

„No teď mluv. Vzal sis slovo...“ šeptl Otakáro do Al-Rahema po moc dlouhém tichu

„No stal se z něj upír“ odvětil zdřáhavě Al-Rahem „a podle indicíi, které jsme dostali, od Brigit ze Strže, což je upírka, takže je otázka jak tomu věřit, stal se upírem dobrovolně a dokonce cílené za úplatu. Ale teď si nevybavuju, kdo ho zabil, myslím Khazad.“

„Jo zabil ho Khazad“ potvrdil Otakáro „My jsme šli nejdříve do Oblíkova, kde vůdce vyjednával, ale bohužel nám k tomu nic neřekl a není tady.“

„Počkejte, to mě zatím nezajímá. Já si to shrnu. Hrud se nechal poupířit za peníze.“

„Ano přesně tak a přeměnil ho pokud Khazad a nebo paní Brigit, Khazad ho pak určitě zabil a paní Brigit nám pak dala jeho hlavu. My jsme paní Brigit totiž vyšli vstříc, že jsme zabili Khazada“

„Hmm dobře, jsem s Vámi spokojen a ověřil jsem si vaší loajalitu ke Gwendaronu.“

Pak pomalu mávne rukou do strany a Otakáro s Al-Rahemem slyší, jak se podél stěn ozve hluk a nejspíš odchází řada lidí v brnění.

„Abych Vám to vysvětlil. Chvilí po té co jste odešli do Dormalu, se jednomu z mých kapitánů, povedlo při pravidelné obhlídce nalézt tajný průchod do Dormalu. Rozhodl, se vlézt dovnitř a jaké bylo pro něj překvapení, když v něm našel Jastrana Hrudu s upířím páнем. Takže se potichu stáhli a pak se pokusili Jastrana zatknout, až když vylezl ven. Bohužel se bránil tak urputně, že se nedalo nic jiného dělat než ho zabít. Ale díky tomu, že jsme pak zatkli Hrudu staršího, Viléma. A ten nám prozradil všechno, snad i to co nevěděl. A já se potřeboval ujistit, že v tom s ním nejedete a chtěl Vás jen využít“

Následně začali vyprávět, co vše v podzemí zažili, při tom jim bylo doneseno pohoštění, na kterém si opravdu smlsi. Vyjádřili též názor, že podle nich se dá Jednat s panem z Oblíkova, který by dokonce nemusel být úplně proti případné intervenci, ale to je zatím daleko. Bohužel se to, ale nejspíš zkomplikovalo z důvodů úmrtí paní ze Strže. Vysvětlili hierarchii, která panuje v Dormalu, ale záhy bylo jasné, že o ní nevědí skoro nic. Jen se domnívají, že by, při případné Gwendaronské intervenci, se obyvatelé k obraně nepřidali a za pány by přijali vítěze, ale jistí si tím nejsou. Při zmínce o upířských přívěscích baron zpozorněl.

„My to nevíme jistě, ale když má

přívěšek ten upír tak mu nešla oddělit hlava a prý pak může i ožít“ zaujatě mluvil Al-Rahem „a máme sebou dva přívěšky, jeden je paní Brigit. A ty přívěšky jsou opravdu důležité, protože když nás pronásledoval ten upír od paní Brigit tak jeho jediná podmínka byla, abychom mu odevzdali ten přívěšek.“

„Takže může fungovat jako dobrá nátlaková věc pro vyjednávání.“ Snažil se Otakáro obrátit směr debaty na osvobození zbytku družiny

„A šel by ten přívěšek dát použít i do jiného těla než do upířho?“ zajímalo barona

„To si nejsme jisti, ale nevylučujeme to. A tady ho máte“ Al-Rahem podává přívěšek Halloranovi

„A navíc se obáváme, že mu zůstane podstata jeho duše a nejspíš i získá znalosti a dovednosti toho upíra“ přidával obavy Otakáro „A tím pádem by se dal vyslýchat“ pousmál se krutě Halloran „mít tu ukovaného upíra a vyslýchat ho, ten by nám Dormal popsal zajisté velmi podrobně“

„To mi skutečně nevíme. Ale jestli se můžeme zeptat, zůstali tam naši lidi a bylo by možné, že byste uplatnil svoje zájmy a pomohl nám je osvobodit? Teď jsou přeci jen oslabení.“

„No to je těžké, protože je to vpád do jiného království a to přeci jen nemůžu provést bez porady s králem. Můžu Vám slíbit, že vyšlu posla, přeci jen mně by také vyhovovalo, kdybychom teď do Dormalu zasáhli“

S tím se rozešli. Otakáro s Al-Rahemem byli odvedeni do komnat, kde už spali před tím, a konečně zahlédli slunce. Otakáro se velice rád ponořil do vany. Pak probírali, jaké mají vyhlídky na osvobození družiníků. Druhý den, po té co se probudí, první co udělají je, že se jdou ven se podívat ven na sluníčko a oblohu. Pak se opět sešli s baronem, který jim oznámil, že posel odjel. Po té se jim sdělil své rozhodnutí, že se rozhodli vyzkoušet přívěšek, protože měl ale jen trasluka a ne traslici vyvstal problém, že nepoužijí přívěšek Brigit, ale nějakého nájemného lovce, který snad něco bude vědět o politice. Po chvíli dohadování, se ale shodli na tom, že ho alespoň vyzkouší. Al-Rahem upozornil, že se ten dotýčný upír Bumruk, uměl na krátkou vzdálenost teleportovat.

„A jak se takový upír vyslýchá?“ zajímalo Al-Rahema

„No to já taky ne, ale nějak to půjde“ odvětil baron

„My jsme na sebe řvali s tím posledním

takže nějaká výprava“ usměje se Zemikosa „a nechcete tu zůstat taky?“

„Noo přeci jen máme nějaké povinnosti i vůči paní Brigit“

„No miláčku, asi je tady nebudem zdržovat že?“ obrátil se Brigit na Zemikosu „když mají ty povinnosti“

„Noo a přidáš se k nám Zoltare?“

„Potřebujete doprovod?“

„Ano bylo by dobře, kdybys nás doprovodil, přeci jen se vyznáš“

„No to vyrazte, já tady mám spoustu povinností, my tady s Brigit máme už své plány“

„No kdyby sis to rozmyslel, bydlíme v hospodě U brány. Přijď za náma na pivo. Paní Brigit určitě bude souhlasit“

„Samozřejmě to není vůbec žádný problém. A vlastně proč se neubytujete tady? Přece nebudete bydlet v hospodě“

„Nooo, my už se tam známe a už jsme tam ubytovaní, ale děkujeme za nabídku. Se zeptám ostatních“

„A přijďte sem, uděláme hostinu“ nadhodil Zemikosa, který si jistě napětí vůbec neuvědomoval

„To je výborný nápad, takže se na Vás budeme těšit v poledne“ nadchla se Brigit a s tím Bolbucha propustili. Ten se vydal nejkratší cestou k družině, která už na něj napjatě čekala.

„Takže“ spustil Bolbuch „úplně dobrovolně tady není, není to rozhodně Zoltar Zemikosa, kterého známe.“

„No tak to je o to víc důvod dát od něj ruce pryč“ zvolal Otakáro

„Já netuším, jestli už je z něj nemrtvej a nebo ještě ne, ale rozhodně to nemá z vlastní hlavy to, co říká, protože mele nesmysli, který jsou i na Zemikosu moc“

„ty jsi s ním mluvil?“ udivilo Jonase a Otakára

„Jo mluvil jsem s ním. On sedí vedle paní ze Strže a říká mi. Já sem tak rád že tě vidím. Já se ho pokusil vytáhnout ven s tím, že zajdem na pivo, ale paní ze Strže to velkoryse přebila nabídkou, že my všichni tam musíme přijít dneska na oběd. Takže jsou dvě varianty, pokud se hned sbalíme a vypadneme, až se nám bude za patama a prašit, ale v tu chvíli Zoltar tady z toho podzemí nevyleze. Protože on je od ní omámený“

„No hele ovlivněný, ty jsi dělal starostu a výš v čem on žije“ odvětil Otakáro

„A Zemikosa byl vždycky na starší a

tahle je stará dost“ prohlásil Dwany

„Zoltar Zemikosa je tady prostě chycený, to je evidentní. “ důrazně prohlásil vůdce „No nic, Rorejsova vyhláška je pro nás závazná a my bychom neměli na povrch tahat další nemrtvé“ odvětil Otakáro, který už chtěl jít evidentně domů

„No a hlavně máme málo času, že Bolbuchu“ optal se Jonas

„Ne, na to zachránit Zemikosu se čas vždycky najde“

„ne myslím, že je málo času“ Jonas totiž chtěl jít už taky domů

„Hele Zoltar mi navenek sice říká, já nikam nechci, ale vidím, že jeho nitro řve pomoc, pomoc, pomoc“

Přesvědčuje družiníky Bolbuch „zkrátka dobrovolně tu není, něco s ním udělali a nevím, jestli už z něho udělali nemrtvýho. Ale nemám sebemenší nápad jak ho odčarovat, jak ho odsad' odtáhnout“

„Já chci připomenout, že je to tam nějak stíněný proti magii“ prohlásil Korman

„Tak třeba je šťastný“ řekl Jonas „a chci ještě říct, že by to měl vůdce rozhodnout rychle, protože ta ženská není blbá a za hodinu je oběd“

„No jasně že rozhodnu, ale musím mít alternativy a silou tady nic nezmůžeme na to jich je hodně“

„A já se tady v podzemí cejtím vyloženě slabej, jako když mě zavřou do sudu a přiklopěj víko, na který bušej“ postěžoval si Otakáro

„Takže to máme, magie nefunguje, ty seš slabej“ vypočítával Bolbuch „máte někdo nějaký nápad jak Zoltara Zemikosu odčarovat?“

„Prostě jít na ten oběd a zabít ji tam, to je jediná věc co funguje“ prohlásil Mord

„No to fakt ne. Jo a ještě ona chtěla, abychom se u nich na hradě ubytovali, takže nemusí jít jen o Zemikosu“

„Jako že by chtěla, abychom se na ní střídali?“ udivilo Otakára

„No máme dvě možnosti pokud ji zabít anebo odejít“ trval si na svém Mord

„No jelikož ji nemáme jak zabít, jste schopni žít s tím, že jste tady Zemikosu nechali napospas upírce?“

Na což nastalo delší ticho

„No vůdci nezávidím, má to těžký, ať rozhodne, jak chce tak nebude nikdy čistej“ děl Otakáro „protože jediná logická možnost je že praskneme dvěma, my tady na to nemáme,

Zhatan

„Díky, bylo mi ctí“ a s tím se Otakáro otočil a velmi se musel přemáhat, aby odcházel důstojně.

* * *

Mezitím, zavedli Zemikosu do vězení, kde ho spolu s Bolbuchem, Dwany a Kormanem, přikovali za ruce ke skále. V případě Bolbucha za jednu ruku. Každý byl v jedné cele, které jsou od sebe odděleny mřížemi a u každého stojí dva trpaslíci. Za nějakou dobu dostali vodu a sestoupil k nim Zhatan v doprovodu svých vojáků, kteří na zem pohodili Morda a Jonase.

„Tak tyhle ti dva, jsou tuhý“ prohodil Zhatan a kopnul do mrtvol „a tihle koukám ještě v sobě jiskřičku života má“ když se z Jonase vyloudil slaboučký sten.

„No a co s Vámi? Vy jste mi pane Zoltare říkal, že ten přívěšek můžete přinést. Za jak dlouho?“ pokračoval po chvíli ticha Zhatan

„To nejsem schopen říct, ale budou to dny, týdny, musím je dohnat a přesvědčit. Ale na rovinu já myslím, že se mnou se bavit nebudou. Nejlepší by bylo poslat tady vůdce, toho poslechnou. Já tady můžu zůstat jako rukojmí“

„Jako rukojmí, tady zůstanete všichni kromě toho jednoho, který se za nima vydá. Jeden z Vás na to má 14 dní, aby mi přinesl přívěšek.“

„Tak to jsou podmínky, na které se asi nedá přistoupit. Jestli ten přívěšek opravdu chcete tak to pojďme zařídit nějak jinak. Předáme si to u brány“ odvětil Bolbuch

„No je to Váš život, rozmyslete si to, ale pamatujte, v moci Vás mám já a já diktuji podmínky“ a s tím odešel.

Když odešel, začali zbylí družiníci probírat situaci

„Já věřím, že dodrží slovo a že nás pustějí a když s nima budeme jednat na rovinu, takže nás pustějí i s majetkem, ale já za nima jít nemůžu, se mnou se bavit nebudou.“ začal Zemikosa

„To teda nevím, kde bereš tu jistotu, že ta ženská až ji oživí, že nás pustějí, že se nebude chtít pomstít“ byl skeptický Bolbuch

„A máme jinou možnost?“

„No tak je musíme přemluvit, aby pustili třeba tři“ nadhodil bezelstně Korman

„A já tady zůstanu jako rukojmí?“ zapochyboval Zemikosa „To já se myslím, že se pro mě asi pak nevrátíte.“

„už jsme se pro tebe jednou vrátili“ ut'al ho rázně Bolbuch, ale vyloženě mu to nevyvrátil.

„No, a když to uhadáme na dva tak kdo půjde?“ zajímalo Kormana

Nakonec se dohodli, že se pokusí o možnost jít ve dvou a že by to měl být Bolbuch a Dwany. Zhatan ale rozhodl, že půjde Zemikosa a ten si k sobě mohl vybrat jednoho, ale ne vůdce, tak si nakonec vybral Dwanyho. Oba dva pak byli odvedeni nahoru do Zhatanovy pracovny. Zoltar se snažil Zhatanu přesvědčit, aby jim vydali zbroje a zbraně, což se mu ale nepodařilo. Dokonce neuspěl ani, když se snažil Zhatanovy namluvit, že těma zbraněma v případě nutnosti zabijí Otakára a Al-Rahema. Nakonec se v doprovodu dvaceti těžce ozbrojených trpasličích vojáků vydali k Erixu, lépe řečeno k bráně. Po cestě jim bylo řečeno, že spěchat se nebude, protože pan Zhatan si přeje, aby se vrátili až za třicet dní. Po čtrnácti dnech dorazili k bráně.

Po té co odešli Zemikosa a Dwany, tak po půl dne, přitáhli Jonase Vredu a hodili ho do volné cely, na kamennou postel. Za dvě hodiny přišel za vězni Zhatan.

„Tak už to sice vím, ale potřebuju si to potvrdit, kdo jako první zaútočil na naši paní“

„Byl jsem to já“ přiznal se Korman

„Tak mi řekni, jak se to dle tebe stalo“

„S paní ze strže jsme byli zadobře, splnili jsme pro ni nějaké úkoly a pak jsme chtěli v poklidu odejít. Ale to nám nebylo umožněno, protože tady byl zadržován náš druh a nevypadalo to, že by se ho chtěla dobrovolně vzdát, proto se to celý stalo“

Když Korman domluvil, Zhatan s pousmáním odešel pryč. Během dvou dalších dnů, se nic zvláštního nestalo, stráž se střídají každé dvě hodiny a při každé výměně stráží, jim zkontrolují pouta. Po té ráno, se objeví ve sklepení čtyři bílé strážě a odvedou Kormana pryč.

Odvedli ho do prázdné místnosti se stolem, za kterým seděl Zhatan a na stěně byli do zdi vsazeny okovy. Bylo poznat, že okovy sem vsadili nedávno.

„Takže co s tebou? Slibil jsem, že tě nechám naživu, což splním, ale nějak tě potrestat musím. A jelikož Víím, že máte vůči nám předsudky, rozhodl jsem se, že se z tebe stane to čím tak pohrdáš.“

„Já jsem nějaký čas s upírkou byl a já nemám na upíry tak špatný.“ začal Korman, ale to už u něj Zhatan byl a zakousne se mu do krku a saje. Kormanovi se začínají dělat mžítka před očima, ale ještě si uvědomuje, že do místnosti

můžeme přemístit na hrad, kde se najíme a nebo vy odejdete“

„No jasně, ale zůstaňte“ projevil přání Zemikosa

„A co jako plyne z toho obcerstvení jako?“ zeptal se drzým úšklebkem Otakáro

„No jídlo na rozloučenou, jste Zemikosovi přátelé, tak mi přišlo logické, že se s ním budete chtít rozloučit, když projevil přání tu zůstat“

„Takže taková svatební hostina?“

„No to zatím ne“ pousmála se Brigit

„No tak asi je to reálný Zemikosa a tak můžeme jít“ uzavřel to Otakáro

„Takže se najíme, popřejeme hodně štěstí a můžeme jít ne?“ nadhodil Al-Rahem

„No ale Zemikosa nám tu musí nechat

brnění po panu Bumrukovi, dvě dřevěná kladiva a další věci“ začal vypočítávat Bolbuch kořist, kterou získali při průchodu Dormalem

„No jasně to Vám dám, ale podíl chci“

„No tak samozřejmě podíl dostaneš, ale až před dražbou“

„A bohové vědí, kdy bude dražba“ upřesnil Otakáro

„Tak tu dražbu můžeme udělat tady“

„Dražba se dělá až v Liskanoru, takovej je zvyk“ odmítl Zemikosa Bolbuch

„Ale proč tu dražbu nemůžeme udělat tady? Pořád to nechápu. Já tu mám podíl nějakých peněz“

„Ale není kořist žádná. Peníze dostaneme až venku“

„No jenže vy se sem už pak nevrátíte a ty peníze mi patří z toho podílu“

„No to je jasný, to ti nikdo neubírá, ale máme nějaká pravidla“ odpověděl mu Al-Rahem

„No tak tohle nevím jak řešit“ smutně se obrátil Zemikosa na Brigit

„A o kolik je jedná peněz?“ zaskvítilo Brigit v očích

„No o hodně, o desítky tisíc“

„Žádný peníze nejsou, máme teprve dostat odměnu“ odporoval Bolbuch

„No já v tom problému nevidím, ty už nějaké věci máš, co jste ukořistili, oni teda vypočítají ten podíl a pak ti ho přinesou a ty jim dáš ty věci“

„No to ne, to takhle nejde“ zvolal Al-Rahem „ty věci jsou součástí ty dražby. Je to jedna velká hromada, to nejde dělit“

„No tak si pro ty věci přijďte, se nebudu

tady s Vámi dohadovat o nějakých věcech“ otráveně pronesla Brigit „tohle měla být takřikajíc radostná událost, a vy se tu začnete handrkovat o peníze. „Jsem si myslela, že když jeden z Vás najde štěstí, tak že budete rádi a vy mu to evidentně nepřejete.“

„No nás to zaskočilo“

„No chápu, že Vás to zaskočilo. Tak máte tu ještě něco na práci, tak potom už třeba budete odskočení tak můžete přijít a normálně si se Zoltarem popovídat, už v přátelštějším duchu“

„No ano, mrzí nás, že vypadáme, jako že chceme dělat zlou krev, to opravdu ne.“ snažil se snížit napětí Bolbuch

„A hlavně jsme čekali, že nám tohle řekne Zoltar a ne že se ztratí a my se pro něj budeme muset vracet“ pokračoval Al-Rahem

„Ztratí, on se neztratil, vy jste se vytratili v noci a nechali jste ho tu a teď se divíte, že už s Vámi nechce být“ kroutila hlavou Brigit

„No on se vytratil Zemikosa, ale to teď nebudeme probírat“ unaveně řekl Bolbuch „Pojdme se ještě napít“

Na čež chvíli v tichu popíjeli pálenku, která byla překvapivě dobrá.

„No ale, abychom se vrátili k tomu důležitému, já ty peníze opravdu chci“ začal opět Zemikosa „jsem za něj cedil krev, ty mi patří“

„Ale vždyť víš sám, že žádné peníze nemáme, že je dostaneme až venku. Tak pojd' s náma a pak se sem vrátíš“ nabádal ho Bolbuch „nebo ti to můžeme zkusit poslat, ale výš jak je to s poštou sem“

„No to je nesmysl. Musíme to vymyslet jinak. Mě mrzí, že když se takhle rozejdeme, tak že byste mi zůstali něco dlužní“ čemuž se ostatní zasmáli

„Tak si necháš ty věci, co tu máš a my půjdeme“ navrhl Al-Rahem možnost, kterou ještě před pár minutami odmítal

„No tak sám výš, že ten podíl je větší než ty peníze co jsme měli slíbený a na ty mám nárok“

„Takže ty chceš peníze, který jsme ještě nedostali? No je možný, že ty peníze dostaneme a tak je možný že dostaneš svůj podíl“ pousmál se Bolbuch „my ti nemůžeme vyplatit něco, o čem nevíme, že dostaneme. Takže pojd' s námi a pak se s podílem vrátíš“

„Já nikam nejdu“ rezolutně prohlásil Zemikosa

„Tak pak ale po nás nemůžeš chtít

Chtěl bych osobně poděkovat panu Jonasi Wredovi za vyhotovení krásné mapy našeho hlavního města Nurn. Bylo by dobré kdyby se s ní každý seznámil a případně podal připomínky k jejímu doplnění. A tímto také připomínám, že pan Wreda se píše Wreda a nikoliv Vreda - O.V.

Dne 8.1.1087 se narodil Swianně a Lunciovi Nórienským syn Páin. Jméno dostal po slavném dědečkovi. Po dcerách Luně a Míně se tak Luncius dočkal i vytoženého syna. Obec vyplatila obvyklých 1000 zlatých jako porodné. Gratulujeme.

Příští starostenské volby se budou konat přibližně v polovině měsíce jam 1087.

Otakáro Vesta, starosta

O dromedáru

Al-Rahem

Mám pocit, že většina Liscanorských je stále lehce zmatena ze zvířat, která jsem si po velkém úsilí nechal dovézt ze své domoviny. Rád bych tak napsal pár řádek o těchto stvořeních. Správně se jim říká dromedár a dá se říci, že je to takový jižanský kůň. Ale celkově je mnohem přizpůsobivější a užitečnější. Ale popořadě. Je velmi nenáročný na stravu. Tráva, seno, jablko, mrkev či ztvrdlé placky, to vše mu dostačuje a na rozdíl od koně dokáže být dlouhou dobu bez vody. Je velmi odolný co se týká počasí, takže místní sněh a zima mu nikterak nevadí. Ale okovaný kůň se přeci jen lépe pohybuje ve sněhu a na zmrzlé zemině pod ním. Je to tak složitá volba, co osedlat na cesty. Ale od příští zimy, jen co si zvyknout a narodí se mládě, tak asi bude nasnadě, komu budu dávat přednost. Sice nebude tak rychlej jako vaše koně, ale zato je vytrvalejší (a toho poníka stejně předběhne, že). Což mě přivádí k tomu, jak vypadá takové sedlo. To se dává na hrb, tak aby bylo při trysku možno lehce, jakoby spadnout, za hrb a tím měl člověk lepší stabilitu. Je to jednodušší než koňské sedlo, ale pokud máte drabaře, což je dromedár s dvěma hrbý, tak je to už náročnější. Tam jsou dvě možnosti – buď sedíte mezi hrbý a pak v podstatě stačí jenom nějaká deka proti odření zadku nebo se musí udělat konstrukce, jež je umístěna přes oba hrbý a na ni se položí sedlo. Tím

pádem můžete sedět pohodlně kde potřebujete. V obou případech se přidržujete jednou rukou opratí, kterými řídíte. Je patrné, že na boj ze sedla je o něco lepší kůň, neboť vám umožní používat štít, ale zase máte horší ovládání zvířete, neb jste odkázáni jen na nohy. Jinak dromedár je obecně poslušnější a krotší než-li kůň, a vzniká u něj silnější pouto mezi ním a jezdcem. Můžete nesouhlasit, ale je to tak.

Mimo využití jakožto jízdního zvířete můžete z dromedára a drabaře získat velice dobré maso, i když je pravda, že ho je o dost méně, než by jste čekali. (zde odkazují na lyškánoru 76, kde můžete najít recept na jeden luxusní pokrm. A zároveň jedním dechem dodávám, že moji dromedáři nejsou ke konzumaci!). Zároveň dává chutné a tučné mléko, které se pít rovnou nebo se dá nechat zkvasit. Ale je potřeba být na tuto pochoutku zvyklý. Na poprvé nikomu nechutná... Rovněž poskytuje srst, ze které se dá uplést mnoho užitečných předmětů. A v neposlední řadě se dá využít jeho usušený trus jakožto topivo. Což je mimořádně užitečné v nehostinných oblastech, kde je poskrovnu dřeva.

Jak patrně, je to zvíře velmi užitečné a hodí se k mnoha činnostem. Proto doufám, že je vezmete za své a budete stejně nadšení, že se bude moje malé stádo rozšiřovat, tak jako já.

Pomsta Hrudů - druhá část

Zifnab Lenthana

„Háááajzl, ten hajzl“ vylítlo s Jonase po přečtení, zatímco Al-Rahem se zcela upřímně Jonasovi smál.

„Já vám to říkal, že ej to zmetek“ děl Jonas po té co to přečetl celé družině, což bylo přerušované Al-Rahemovými výbuchy smíchu „nejvíc mě na tom uráží, vyber si nejslabšího, co si to dovoluje ten hajzl. Rozbij mu hlavu!“

„A kdo nám ho vůbec přiděil, toho hajzla?“ pokračoval ještě Jonas

„No Oblík“ odpověděl Otakáro

„Tak abychom šli dál, tohle vyřešíme cestou“ utnul debatu vůdce.

„Pozitivní je že si nevybral přímo elfa, ale nejslabšího“ uvažoval po cestě Dwany

lidi ubývali“

„Tak za prvý povel k útoku dává vůdce a Zemikosa se to de situace dostal sám, kvůli tomu, že tě chtěl trumfnout.“ Mentoroval Otakáro „Samozřejmě my jsme tam šli ho zachránit nebo mu pomoci. A je potřeba si říct proč, protože on nebyl ráno na srazu, i když věděl, že honíme čas.“

„Ano, ale on byl předvolanej a to by šel i vůdce“ oponoval mu Korman „a proto jsem jednal tak jak jsem jednal a já jsem nabyl dojmu, že se žádný plán na záchranu neuskuteční.“

„Ale to není pravda, plán byl, proto jsme se vraceli, ale ne každý plán počítá s bojem“ opravil ho Al-Rahem

„Prostě nejsi v družině sám a plány se vytvářejí v klidu a podléhat emocím je to nejhorší“ přidal se Dwany

„A hlavní jsou ty důsledky, z vůdce je mrzák, z tebe upír, Mord je mrtvej, se Zemikosi je dvojitej agent a nemáme peníze a většina ani věci. To je důsledek toho, že se nepřemýšlí. Vůdce volíme z dobrého důvodu“ zvýšil hlas Otakáro

„Počkat, počkat“ snažil se uklidnit situaci Bolbuch „Kormane, to proč jsme se vraceli pro Zemikosu bylo jasné, je to zasloužilý družiník a bylo důležité zjistit co s ním je. Ale ve chvíli kdy bylo zřejmé, že situace je taková, že ho zachránit v podstatě nelze. Tak se nedalo udělat to, že se udělá hurá akce, od toho existuje v družině hierarchie. Ve chvíli kdy někdo udělá akci na vlastní pěst, kterou ohrozí všechny ostatní, tak je to strašně špatně. To v tu chvíli nemusíme mít tu družinu, ale budeme prostě jen skupinka lidí, který budou dělat to, co jim v daný chvíli připadá účelný a třeba i mravný a morálně správný. Je dobře, že existuje něco jako zodpovědnost, přátelství, ale ve chvíli kdy jsme družina tak jsou ty věci kolektivní a ty jsi nedal Mordovi žádnou možnost volby, mě si nedal žádnou možnost volby, prostě jsme se musely bít.“

„Jak už jsem opakoval, já to chápu a já bych byl radši, kdyby ten plán vzniknul“ odvětil Korman

„Plán nemůžeme dělat ve chvíli kdy jednáme s nepřítelem, to musíme až po“ vložil se do debaty Dwany

„Taky je otázkou jestli nějaký rozumný plán vzniknout mohl, protože ta situace už byla nad naše ramena. To že Zemikosa v tu chvíli že je s tím stavem spokojenej, to sem asi nebudeme tahat, protože zjevně ho ovládalo něco, ať už zvnitřku nebo z vnějšku“ doplnil Bolbuch

„Tak aby bylo naprosto jasno, to že jsem

tam chtěl zůstat, byla záležitost kouzel a magie“ oponoval Zemikosa „já to uvedu na pravou míru, pro mě přišel posel a já sem musel jít“

Na ta slova se strhl hrozný hlahol a všichni mluvili jeden přes druhého. Po čase, až vzrušená debata opadla, se ozval Otakáro

„Já chci říct jen jednu věc, řešíme to s časovým odstupem a já z tohohle nešťastníka“ ukázal Otakáro na Kormana „cejtím určitou míru pokání. Ale z tebe cejtím, zase tvojí standartní zpupnost“

„Jakou zpupnost, ten posel, ta trpaslice vešla k nám do pokoje, kde jsme byli všichni. Moje chyba a to jediná byla v tom, že jsem důrazně neřekl, kam jdu, protože mě nenapadlo, že nebudete dávat pozor. A stokrát se stalo to, že družiník někam odešel bez vědomí ostatních, ale nikdy se nestalo to, že by se družina sebrala a odešla, to až teď. Já prostě chápu, že to byl nějaký omyl a že to byla chyba a já to za zlý vůdci nemám, to se vůdci stává, že udělá chybu.“

Okolo stolu se rozhostilo ticho a skoro všichni nevěřícně na Zemikosu koukali.

„To si děláš prdel, to nemůžeš myslet vážně, ty jsi měl být na cimfe, abychom druhý den mohli šturmovat“ rozeřval se Otakáro na Zemikosu „a ne se poměřovat s Kormanem kdo častěji vlezle na mrtvý maso“

„Já mám svoje svědomí čistý“

„tak tím můžeme skončit, to nemá cenu rozebírat“

„Tohle nebyla má chyba a zbytek mých činů za ty nemůžu, já byl pod vlivem. A bohužel jsem Vás pronásledovat nemoh, protože bych v těch tunelech mohl umřít“

„Takže ty jsi mohl odejít sám do tunelu?“ nevěřil vlastním uším Otakáro

„No na začátku“

„No to snad ne, tak tohle jsem ani nevěděli!“ chytíl se za hlavu Otakáro „takže ty jsi ještě ráno, mohl odejít, ale neodešel a pak že pod vlivem“

„A co já si do toho tunelu netroufal a jsem čekal, že se vrátíte a ne až za dva dny a mezitím mě zmámila. Neměli jste vůbec odcházet“

„Já tím tunelem prošel sám“ už skoro nepřítčtně plival Otakáro „Jdi doprdele“

„Tak nakonec za to můžu já? Je to Bolbuchova chyba, on si měl držet družinu pohromadě a zjistit si kde kdo je“

„Hele Zemikoso, kdybych měl tohle aplikovat vždycky tak první co udělám, tak tě místo

„To mi nic neříká a Snoggiho Volgara jste se ptali?“

„Pan Snoggi bohužel zemřel a pan Snoggi ho asi znal, ale děkujeme za pomoc“ loučil se Bolbuch

„Přeji šťastnou cestu“ a s tím je propustila.

„Neshledanou“ vydechl uchváceně Zoltar

„Hmm Zoltar zas špulí rty na trpaslici“ poukázal polohlasně Dwany venku na chodbě.

„Hmm já myslel, že paní Brigit byla taková vyčpělá ta...“, podivil se Korman, Zoltarově vkusu

„Od kdy to tobě vadí?“ zasmál se Al-Rahem

„Chmm“ odfrkl si Korman „Melánita byla taková, že by sis uslintl, kdykoliv bys ji viděl“

„Teda to jsou ale pikantní podrobnosti“ vložil se do debaty Otakáro

„Ale o paní Brigit jsem si myslel, že je taková...“ pokračoval Korman

„Neurážej paní Brigit“ přerušil Korman Zoltar „to je, ta je haska“ rozplýval se Zoltar.

„Hele, ale hele aby Mord nežárilil“ popichoval se smíchem Al-Rahem

„Drž hubu“ zamračil se Zemikosa, což vyvolalo smích od Al-Rahema a Bolbucha

„Teda to je ženská“ rozplýval se Zemikosa „v brnění“

„Bérem ho sebou anebo ho tu necháme?“ zasmál se nad Zemikosovým sněním Al-Rahem.

Pak se rozproudila debata o odměně, jakou dostali od Brigit a pomalu se začali chystat ke spánku. Když tu se ozvalo zaťukání na dveře.

„Dále“ zvolal Jonas a Bolbuch se zvedl a šel se podívat kdo to je. Ve dveřích stala trpaslice a chvilku se rozhlíží.

„Vemte si tu práci někam jinam“ řekl Bolbuch a s tím se vrátil zpět na postel

„Dobrý den, já sháním, ano Vás sháním, máte jít se mnou“ ukázala na Zemikosu. Ten se zvedl a odešel.

„Hele, já bych počkal tak půl směny a pak bych šel“ navrhl Al-Rahem

„Ne, ještě nemůžeme, ještě nepřinesli Hrudovu hlavu“ odpověděl Bolbuch

Na to se vrátil Mord, s tím že ho léčili trpasličí felčář, hrozně ho bolely kosti, ještě od střetnutí s Bulvakem. Pak už jen všichni odpočívali. Po třech hodinách se ozvalo další zaklepání na dveře, když Mord otevřel, předal mu Maggir truhlu

v které byla Hrudova hlava, ve které skutečně byla Hrudova hlava. Na to se odebrali spát, protože vůdce rozhodl o vstávání ve čtyři hodiny. A skutečně ve čtyři hodiny už byla družina připravena k odchodu, ale Zemikosa se ještě nevrátil.

„Zemikosa dezertoval a je jeho problém že tu není“ prohlásil nasraně Bolbuch

„Takže odcházíme?“ optal se nadšeně Al-Rahem

„Odcházíme“ potvrdil vůdce „Aha tak dem“ souhlasil Otakáro „ale on zabloudí“ neodpustil si ještě poznámku

„Jako Zemikosa prostě odejde a neřekne ani popel“ odvětil na to Bolbuch

„A tak mi odejdeme a neřekneme taky ani popel“ zvesela prohlásí Al-Rahem

„Tak odejdeme, tak dem, mě se to líbí“ potvrdil Otakáro

„Třeba potřebuje osvobodit“ nadhodí Dwany

„Ale vždyť odešel s nějakou trpaslicí, tak co“ pousmál se vůdce

„Třeba ho tady sejmuli, mučej ho“ pokračoval Dwany

„Odešel dobrovolně, to je pro mě směřodátný. Odešel s trpaslicí tak jestli nás dožene s trpaslicí“ rozhodl Bolbuch

„No a neměli by jsme ho jít hledat?“ nesměle nadhodil Korman

„Deme, družina není povinná se podřizovat sexuálnímu pudům jednoho jedince“

A s tím vyrazili pryč ze Strže. Po čtrnácti hodinách se ocitli na rozcestí, kde byl hostinec U Krumpáče, kam mnozí velmi rádi zapluli, naprosto vysílení. Hostinec byl prostorný, i když se tam Mord, ostatně jako ve skoro každé musel shýbat. Ubytování byli ve třetím patře.

„Hele já se vracím pro Zemikosu“ prohlásil v hospodě Korman

„Hele vůdče ztrácej se nám lidi“ zasmál se Otakáro

„No asi jo, když nejsme schopni na někoho počkat, tak asi nebudem kompletní“

„No čekat na někoho až si odtrhne od ocasu“

„Nevíš, co se stalo“

„Tak ale má oleje ne?“ zvolal Jonas

„Nemá oleje, oleje mám já“ zasměje se Al-Rahem

„Počkej, teď je to důležitý, Korman se spravedlivě rozhořčil“ uchechl se Otakáro

„No po čtrnácti hodinách je trochu

„Když budete chtít, tak Vám přidělím ostrahu. A i to so ještě rozmyslím, i ty jsi pro mě jen sázka a nejráději bych tě zabil, nebýt toho že jsem Vám dal slovo. A jak se budete mít tam u Vás, je mi úplně jedno, i když budeš žebrat tak něco zjistíš a pak se sem vrátíš“ usmál se krutě na Korman Zhatan

„Tak ještě poslední žádost potřeboval bych vyrazit ještě jednou zuby“ zkontl Korman

„Tak v tomhle ti rád vyhovím, nějaký strážný se už o to postará“

A tak opět Korman putoval ozlomkrk dolů ze schodu se zkravenou držkou. Skoro takový rituál.

„Co se stalo, Kormane?“ nevydržel to už Bolbuch

„No já jsem se ho zapomněl zeptat na naše věci a on mi odpověděl, že odejdeme tak jak jsme, nic nám nevrátí a když jsme se to pokoušel zvrátit, my bylo zubama o schody naznačeno, že takhle to nepůjde“

„No to byla zbytečná otázka tohle“ zasmál se smutně Bolbuch

„No já to zkusit musel, a mluvil jsem s ním několikrát a pokaždé když jsem s ním mluvil tak jsme na to zapomněl“

Po té co vešli zase do trpasličí říše, se jich ujal trpasličí doprovod a za čtrnáct dnů, stanuli opět před branami Strže. Po té co odevzdali přívěšek Zhatanovy, jim byli odebrány věci a byli odvedeni zpátky do vězení, kde zjistili, že Jonas Vreda je naživu a Bolbuch s Kormanem, který je zkravený a pomlácený, přikováni na stejném místě. Svlékli je z brnění a zase je přikovali zpět.

„No rád Vás vidím“ zvolal radostně Bolbuch

„Co se stalo Jonasovi?“ zajímalo Zemikosu po té co se rozhlédl po místnosti.

„Je ve vegetativním stavu, nekomunikuje“

„Přinesli jsme, co po nás chtěli, a říkal, že nás zítra pustí“

„Tak snad jo a taky záleží, v jakém stavu nás pustí, aby nám nedali na krk taky nějaké přívěšky“ podotkne Bolbuch a pokývne hlavou na Kormanu

„Zemikoso, je to špatný“ prohlásí Korman a ukáže na svůj přívěšek „pomocí tohoto mě může ovládat“

„Ty jsi asi zlobil co?“ zavtipkuje Zemikosa

Pak už si jen chvíli povídají a čekají, co bude dál. Po dvou hodinách sejde dolů lord Zhatan a oznámí jim, že slovo dodrží a zítra je pustí, s tím že jim nic, krom jídla a nosítek pro Jonase, nedá. Po té odejde a Zemikosu vezme sebou. Odvedou ho do místnosti a Zemikosa se Zhatanem osaměl.

„Tak s panem Kormanem jsme si to vyřídil a co s tebou, ty jsi nám paní svedl a pak jsi ji zradil.“

„Můžu Vám sloužit, jako spojka, jako informátor.“

„To by šlo, na povrchu máme své lidi, ti se s tebou spojí. A když budou informace cenný, tak ti pak vrátím věci, co jsme ti zabavili.“

„Měl byste mi nějak ublížit, aby to nebylo nápadný, že se mi nic nestalo“

„Dobře, tak co takhle oko?“ Zemikosa zakroučí hlavou „Ucho? Už takhle jste hnusnej“ Zemikosa opět zavrtí hlavou a ukáže malíček. „Dobře tak malíček“

Pak se ještě domluví, že nechá zprávu u svého obchodu a někdo si ji převezme. Pak ho chytne za ruku a malíček mu urve. S tím ho propustí. Pak ho dovedou dolů do cely a přikovají.

„Neměl to být malíček. Ještě jsem dopad dobře“ informuje ostatní Zemikosa

Druhý den ráno, je vyvedou z cely, vyžádají si doprovod, dva trpasličí strážé popadnou Vredu a dají ho na nosítko. Pak všichni odejdou ze Strže. Po cestě se Korman přizná k tomu, že ho upír kousnul a je z něj upír, na což Bolbuch odvětil, že to se vyřeší až venku. Vředův stav postupně zlepšuje a po dvaceti dnech dojdou k bráně, kterou projdou.

V místnosti pod hradem v Erixu čekají, s baronem Halloranem, Otakáro a Al-Rahem na příchod zbylých družiníků. A po chvíli se objevuje banda otrhanců, v kterých poznávají Dwanyho, Zemikosu s ovázanou rukou, mírně zmateně se rozhlízejícího se Vredu, který je vyhublý až na kost, Kormanu Zlotého, který je celý bledý a nakonec Bolbucha, kterému chybí levé zápěstí. Co je vidět na první pohled je nesmírná úleva z toho že se konečně dostali ven.

„Zdravím vůdče“ zahlaholí vespolek Otakáro a Al-Rahem, kteří hned vyskočili na nohy a vydali se k nim

„Ahoj“ smutně odpoví Bolbuch „Kde máš ruku?“ zvolal Al-Rahem

„No vidíš ne? Budu muset prodělat kurz z bojovníka na něco jiného“

„Na kouzelníka“ zavtipkoval Otakáro

„Já si myslím, že oni sami nepůjdou, čekají na nás“ odvětil Jonas „a proto bychom měli jít do Oblíkova“

„Takže varianty jsou, vydat se zpátky anebo vyrazit do Oblíkova a tam na něj počkat“ shrnul to Otakáro „a v tuhle chvíli je teda prioritá Zemikosa jo?“

„Ale on neví, co máme v plánu“ odvětil vůdce

„To ví všichni, měli by jsme počkat v Oblíkově“ stál si na svém Jonas „vždyť nás ženeš pořád do Oblíkova“

„Já bych zas Zemikosu nepřečenoval, ten hledá trpaslice“ zastal se Zemikosi Bolbuch

„Hele vůdče v tuhle chvíli když zavelíš, tak zavelíš a je jedno co zavelíš“ přidal své moudro Otakáro

„No Zemikosa by měl bejt prioritá, jsme družina a měli by jsme se o sebe postarat“ opětovně prohlásil Korman „já bych se rozhodně vrátil“

„jsem ochoten podstoupit riziko rozdělení družiny, když půjdou zpátky dva tři, kteří jdou rychle a kteří vydržej tempo“ zapřemýšlel Bolbuch

„Hele tohle smrdí průserem, já bych se rozhodně neděлил, oponoval mu Otakáro

„My ale nemáme dva tři lidi, kteří jdou rychle“ upozornil Dwany

„Hele víte, že bude drzej, až se objeví“ šel na to z jiné strany Jonas, kterému se opravdu vracet nechťelo, a cítil, že se nálada družiny přiklání k návratu.

„Mě přijde, že by se o tom nemělo ani mluvit, mělo by to být automaticky, že se pro něj vrátíme“ odpověděl Korman na Otakáruv dotaz co si o tom myslí.

„No Korman řekl v podstatě moudrost“ uchechtl se Otakáro

„A řekl vůbec někomu něco?“ zajímalo Jonase, Zemikosovo chování

„No přišla trpaslice a kývla prsten na něj, ať jde a tak šel“ vzpomínal ve své děravé paměti Bolbuch „a to tom to je, že ho mohli zavelit trpaslice chytit, zasednout a teď ho tam mukaj“

„Takže je šťastnej, no“ zmínil se Jonas „A podle mě jsou tři varianty, zase.

První je, že se všichni vrátíme do Strže, tím ztratíme dva dny. A může to bejt úplně zbytečný, protože mohl mezitím projít“

„Anebo se stal milencem paní ze Strže“ zavěštil Dwany

„A mohl to vzít i tudy?“ zajímalo Jonase

a ukázal na zkratku, okolo Snoggiho rodičů

„To mohl“ potvrdil Bolbuch

„Tak to je v prdeli“ nevzdával se Jonas „to mohl opravdu udělat, dokonce to je přímější cesta. A proč mi deme takhle divně?“

„Protože by jsme se netrefili“ upozornil ho Mord „ta cesta je moc spleťtá“

„Abychom se vrátili k Zemikosovi, tam mohlo dojít k tomu, že on u těch kurev nemusel mít na zaplacení a tak ho tam můžou držet“ nadhodil další možnost vůdce

„Počkat a za kým teda šel?“ chtěl v tom mít jasno Al-Rahem

„No za tou šéfkou Strže“ odvětil Mord

„Ty ses musel hodně bouchat do hlavy, když jsi lez tím tunelem vid?“ posmíval se Mordovi Otakáro

„Takže můžeme jít 14 hodin tam a pak zpátky a bude to úplně k hovnu“ rozumoval Bolbuch „je to docela pravděpodobná varianta“

„Osmadvacet hodin já pužu?“ zděsil se Jonas

„A právě proto chci zmínit druhou variantu a to že Jonas Vreda na nás počká tady. Spolu s někým“

„No tak to je blbost“ oponoval vůdci Otakáro „to je další dělení“

„Anebo je třetí varianta, že Jonas Vreda, pude sem, s někým. Zkrátka že část družiny půjde na křižovatku a bude čekat na ten průvod „

„Nene to je nesmysl“ přidal se k Otakarovi Mord

„Tato poslední varianta se mi líbí, akorát Jonas Vreda nepůjde sám, ale celá družina půjde s ním“ poupravil Bolbucha Dwany

„V tom případě já půjdu sám hledat Zemikosu, protože se nemůžeme vrátit zpátky a žít s vědomím že jsme Zemikosu nechali v podzemí a že už se nikdy nevrátí“

„No já si myslím, že pán z Oblíkova má větší šanci najít Zemikosu než my“

„Tak, ale my víme, kde jsme ho nechali a není to daleko, je to koneckonců jenom den. A jít do Oblíkova je sázka na jednu kartu a jestli ho nepotkáme ani po cestě ani v Oblíkově tak je Zemikosa definitivně.“

„A bude za to nějak mukanej?“ optal se Otakáro

„To záleží samozřejmě na tom, co se přihodilo.“ Odpověděl Bolbuch „Tím že by jsme šli do Oblíkova, by jsme si sice spravili kredit jeho pána, ale získání kreditu nebo ztráta družiníka, tak

Kormanem, my pak tady sjednáme, nějakou šílenou dohodu, vy s tím šperkem odejdete zpátky a on nám sem pošle dva upíry“

„Tak to snad poznáme“ ohradil se Zemikosa

Na to se Otakáro zvedl a odešel z pokoje. Zastavil sloužícího a zeptal se, jestli může mluvit s panem baronem. Ten ho za ním odvedl.

„Dobrý den, pane barone, tak se nám vrátila část výpravy. A jde o to že tam máme další lidi v držení a rádi by jsme je dostali ven. A somzřejmě by mě zajímal Váš názor na tuto situaci“

„Já už se s nima setkal a už jsem jim řekl, že pro mě je nepochopitelné že věří upírovi, veří že když se vrátí s tím přívěškem tak že je propustí a tomu já prostě nevěřím.“

„Já se strašně snažím najít důvod, kterým bych Vám oponoval, ale já s Váma musím souhlasit. Ale myslíte si že dostanete s Nurnu souhlas k obsazení ty prostory, tady v podzemí?“

„No já na to síly mám, takže si myslím že by i dát souhlas mohli, ale nebude to rychle.“

„A myslíte si že kdybychom od tamtud budeme chtít vytáhnout alespoň jednoho našeho druha, že by jste se toho jednoho přívěšku vzdal? „

„Já jsem nad tím přemýšlel, bylo mi jasné že ho budete chtít, ale jde o informace které by jsme mohli těch případných upírů vytěžít“

„Bylo by dobrý poslat pro toho malýho hobita? A ještě tam máme jednoho člověka na kterým záleží, teda hlavně mě osobně“

„Ano řekl mi že je tam Váš vůdce“

„Tak to Vám řeklí správně, ale je tam ještě jeden velice erudovaný člověk, ale já neznám jeho osud, protože ten úprk byl takovej jakej byl. Takže mě jde o to aby se zachránil alespoň někdo a pokud mám volit, tak nám jde v prvé řadě o našeho vůdce“

Na to sloužící dovedl do salonku Dwanyho Růžičku.

„Hele Růžo, teď jsem baronovi řekl, že by jsme potřebovali jeden z těch přívěšků, abychom odtama dostali hlavně primárně Bolbucha, doufám že se mnou souhlasíš“

„Jo“

„A pak bych rád dostal ven i Vredu, ale u toho nevím jak na tom je. Korman Zlotě tuhle situaci způsobil, takže je na žebříčku hodnot pod ním“

„No já když jsem byl přikovaney, tak tam pohodili mrtvolu Morda a Vredy, a nějakou dobu tam leželi, takže dle mého jsou mrtví“

„No špatný taky je že vlastně v tuhle chvíli neznám příběh toho Zemikosi, on sice tvrdí že byl zmámeney, ale podle mě za tu situaci může hlavně on. A to mu nehodlám odpouštět.“

„Jak za to může on?“ zajímalo barona

„No pan Zemikosa se po části splněné mise vrátil zpátky do upířích doupěte a tam dělal bohové vědí co, takže pro mě není zcela důvěryhodný“

„Pravděpodobně se u tam zalíbila nějaká trpaslice“ snažil se zmírnit Otakárovi slova Dwany, vědom si toho že by baron neměl vědět o Zemikosových pletkách s upírkou

„To mi chcete říct že do celé situace jste se dostali kvůli trpaslici?“ nevěřil svým uším baron „To je uchýlí!“

„No já sem to neřek, ale jste bystrý muž“ souhlasil Otakáro

„Ale abych se vrátil k tématu a náhrdelníkům. Já to vidím tak že dám přívěšek, oni ho odnesou upírovi a pak už je nevidíme.“

„No musím říct jednu věc, když jsem stál tvář tvář té zrůdě, tak jsme spolu byli schopni vést jakési vyjednávání a skoro bych řek, že mají i něco čemu se dá říkat čest.“

„No dobře, pane Dwany, kdyby jste nás teď opustil“ pokynul baron Dwanymu, ten se zvedl a odešel.

„Psst Dwany, nech si to zatím pro sebe“ šeptl Otakáro

„Šperky mám dva, a proč bych Vám jeden nedal, tady jak byl Dwany Růžička, jak je schopný a věříte mu? Nemůže být něco jako pan Zemikosa?“

„Nene rozhodně ne, Dwany je loajální a velmi schopný, tomu naprosto věřím“

„No mě jde o to, jak je schopný zjistit nějaké informace o tom jak funguje přívěšek. Jak si myslíte, že je pravděpodobný, že by to zjistil? Jde o to že by byl malý zázrak, kdyby se vrátili, ale když už se vrátí tak aby to nebylo s prázdnýma rukama“

„No tohle já nemůžu rozhodnout sám, dáte mi prosím dvě hodiny? “

Baron souhlasil a otakáru propustil. Poté se vrátil Otakáro zpět do pokoje a ostatním oznámil, že by jim baron jeden přívěšek dal a snad i ten který potřebují, ale chce za to informaci, jak se ten přívěšek používá.

„Takže jde o to, že vůbec není jistý, zda ten upír slovo dodrží“ prohlásil Al-Rahem

„Já mu taky vůbec nevěřím“ souhlasil

Takže zpestření mezi milováním bylo dost a dost. Po ranním milování, dostali snídani do postele a pak Brigit odešla za svými povinnostmi. Zemikosa mezitím odpočíval a nabíral síly, byl se projít po městě. Pak místnímu kováři na žádost Brigit zapůjčil svůj meč, protože byl vyroben ze zajímavých slitin, kovář mu ho asi za pět hodin vrátil. Večer a noc se už nesla ve stejném duchu. Už minulou noc a i tuhle Brigit lámala Zemikosovu vůli nejen svým šarmem. A ráno, se jí to konečně povedlo, byl celý její. Její vůli podlehl velice snadno, snad proto, že si to i sám užíval a tolik mu to v podvědomí nevadilo. Na druhou stranu i Brigit k němu něco cítila a tak pouto nebylo tak dokonalé, jak si myslela. Každopádně už byla připravena na setkání s družinou, která přišla v noci, ale naštěstí se rozhodli přespat v hostinci u brány.

* * *

A teď se vrátíme zpět k družině, ta se ráno nasnídala a pak se vydali směrem k hradu, po cestě se zeptali pár trpaslíků, jestli někdo z nich Zoltara neviděli a jeden jim skutečně potvrdil, že ano že se po městě byl projít a že spí na hradě.

„takže on je na hradě, já ho snad ani vidět nemusím“ naštal se Bolbuch „já mám chuť odejít“

„No v tuhle chvíli by jsme odejít měli“ potvrdil našťavaně Otakáro

„tak dem a můžeme to vzít přes Snoggiho rodiště?“ optal se pomstychtivým hlasem Jonas

„No ještě ho mohli zmámit“ zadoufal Bolbuch

„Proč mu pořád dáváš naději?“ optal se Al-Rahem

„Já furt tomu nechci věřit“

„V tuhle chvíli jestli za ním půjdeme a von a nás bude z baldachýnu kynout a zeptá se, co tu chodíme? Tak budeme za idioty. Kdežto když teď odejdeme a vysereme se na něj, tak ještě zachráníme to, co nám zbývá“ rozhodl se Otakáro „a ty budeš za největšího idiota“ ukázal na vůdce.

„No, ale já musím počítat i s variantou že za to nemůže“

„Ale může on se, až ho přestanou trpaslice bavit, vrátí. A tohle je potupný“

„No ale přesto to musíme prověřit, já tam dojdu, takže tu na mě počkejte. Když se nevrátím do dvou hodin tak mě pojdě zachránit, protože víte, že se něco děje.“ S tím zanechal Bolbuch družinu na ulici a vydal se do hradu. Kde se ohléhl a byl uveden dovnitř, kde počkal hodinu,

než ho paní Brigit přijala. Mezitím si ale Brigit a Zemikosa spolu promluvili.

„Tak mám pro tebe radostnou zprávu, přišli, objevili se“

„Víš Brigit, mám takovou obavu, jak tě družina přijme, přeci jen si odlišná. Oni se na tyhle věci dívají jinak než já“

„Jak odlišná? Jako že jsem trpaslice?“

„Ne, ale to že jsi dlouhověká a neumírající. A ani se na to ne dívá dobře naše vládnoucí elita a jsou i zákon y proti tomu. Museli by se nejdřív prolomit nějaký strachy.“

„No a co kdybychom požehnali vládnoucí elitě? To by pak jistě byli naklonění ne? Já bych se docela ráda jela podívat ven, do těch zemí jak si mi o nich povídal“

„No možná jo, to je pravda“

„No pojdme je přijmout“ a s tím se zvedli a odebrali se to přijímacího sálu.

Po chvíli byl uveden Bolbuch a na druhé straně místnosti sedí Brigit a Zemikosa.

„Dobrý den paní Brigit“ ukloní se Bolbuch

„Bolbuuuch“ zvesela protáhnul Zemikosa

„Ahoj Zoltare, jak se máš“ opáčil chladně Bolbuch

„Výborně, skvěle, úžasně, no to je... Rád tě vidím Bolbuchu“ rozplýval se Zoltar

„Čekali jsme na Vás, nebo spíš tady Zoltarek“ a pohládila Zemikosu po ruce

„Tak sem tady“ a koukal na ten zamilovaný pár

„Jen abychom si to ujasnili hned na začátku, my jsme se, teda Zoltar s tím přišel.“ začala Brigit „No spíš bude lepší, když to řekneš ty“ obrátila se na Zoltara.

„No já bych chtěl říct, že tě hrozně rád vidím Bolbuchu, už jsem tě postrádal“

„Ano my jsme tě taky postrádali“ odpověděl Bolbuch se zřetelným sarkasmem

„No a já sem se bál vyrazit, protože ta cesta by byla nebezpečná, no a tady se mám výborně, opravdu báječně a co ostatní jak se vlastně mají?“

„No právě vyrážíme“

„Na výpravu, je to já bych“ a pak se koukne na Brigit, která se na něj usměje a lehce zavrtí hlavou

„No a máš zabaleno?“

„No mám, ale chybí mi meč, no já nemám meč, já ho půjčil. A tady se skvěle žije,

upírem“ snažil se pomoci Otakáro

„To jste ho ale moc nevyslychal co?“ sarkasticky pronesl Halloran

„Ne, ne, toho jsem nevyslychal“ snažil se odpovědět přes Al-Rahemův smích Otakáro „já si vyjednával volný průchod“

„Tak to jste skoro odborník“ uzavřel debatu baron a zároveň tím dal najevo, že se vyslychání oba družiníci zúčastní.

Po zbytek dne dostali volno. Al-Rahem šel ven do města, všiml si, že ho z povzdálí hlídají dva muži, nakonec je pozval do hospody a příjemně si s nima pokecal.

Okolo šesté se vrátil a spolu s Otakárem a baronem došli do podzemní místnosti, kde už byli včera, akorát prošli ještě dalšíma dveřmi, které byly skryty za jednou tapisérií. Po cestě jim baron sdělil, že pokus bude proveden na trpaslíkovi a udělali opatření k tomu, aby se nemohl teleportovat pryč. V místnosti je přikován mrtvý trpaslík, který má od loktů a kolen usekané ruce a nohy a je oslepený. Je jim představen mistr Ingrox, třicetiletý mág, který bude zajišťovat, aby se trpaslík po procitnutí neteleportoval. Okolo zdi pak je šest vojáků v plátových zbrojích a je tam i Glof z Minretu, spolu s druhým šlechticem, který jim doposud nebyl představen. Po té co se všichni sešli, Halloran pokynul a mág Ingrox dal mrtvému trpaslíkovi kolem krku přívěšek po Bumrukovi. Všichni napjatě čekali, co se stane. Po třiceti kolech se Halloran vydá k mrtvému trpaslíkovi a zkonstatuje, že se nic neděje. Po krátké poradě Ingrox z Al-Rahemem, se rozhodli, že počkají. Po dvou směnách jim baron poručil, aby tu zůstali, celé to dal na povel Glofovi a otráveně odešel. Po směně Glof ještě zkusí přiložit k mrtvému trpaslíkovi stříbrnou dýku, ale bez efektu. Za dvě hodiny se dohodli, že pokus nevyšel, Ingrox sundal mrtvému trpaslíkovi přívěšek z krku a odešli s tím, že mrtvolu vojáci spálí.

* * *

Dwany se Zemikosou, procházejí u brány tradičním otvíracím rituálem. Po té, co branou prošli, pro ně přijde bohatě oděný člověk a odvádí je do nitra hradu, nejdříve po schodech nahoru a pak dolů do místnosti, která byla lemována sloupky a na stěnách byli tapisérie s výjevy historie Erixu. Na konci místnosti sedí za stolem baron Halloran a dva další muži.

„Vítejte, koukám, že se trouсите postupně. Tak co mi řeknete“ uvítal je baron

„Nezadafilo se nám“ odvětil Zemikosa

„Ano, to je vidět“ pousmál se baron s pohledem na hadry, do kterých byli oba zabalení „Pan Otakáro mi říkal, že jste byli všichni buď zajatí anebo pobití. Takže Vám se podařilo taky utéct?“

„My jsme se sem dostali proto, abychom přinesli výkupné za naše zbylé druhy“

„Čím Vás vydírají?“

„No tím že bude zbytek družiny popraven a proto máme sehnat šperk nebo peněžní částku, kterou jim máme přinést. A chtějí speciální šperk, který by jsme tady měli sehnat. A máme n a to čtyři dny.“

„A kdo Vám to zadal?“ pokračoval baron ve výslechu

„Momentální pán ze Strže“

„No a co se vlastně stalo?“

Na to se začali vyprávět co vše v Dormalu prožili, jak pochodili u pana z Oblíkova, s tím že zdůraznili, že s ním jednal vůdce, jak zabili Khazada a další upíry.

„Pak jsme se vrátili, ale paní ze Strže nás v podstatě zradila a zajala Zemikosu.“ Vyprávěl Dwany „My jsme se ho snažili osvobodit a došlo k boji, při kterém jsme paní ze Strže zabili, nicméně jsme po té padli do zajetí.“

„Takže se Vám podařilo udělat s potencionálního spojence nepřítele“ shrnul si to Halloran

„Otázka je, jestli by to byl spojenec pro nás, když takhle jednala.“

„Mě se jedná spíš o pana z Oblíkova“

„No to nevíme, ale doufáme, že nám bude pan z Oblíkova dál nakloněn“ zauvažoval Zemikosa

„A jak to bylo dál“

„No část byla zajata a části se podařilo z boje dostat. A nynější pán ze Strže, chce za nás výkupné, v podobě šperku, což je trpasličí práce a velmi mu na něm záleží a jeden z družiníků ho má u sebe jako kořist.“

Na to baron pokyne jednomu z okolo stojících vojáků a ten odejde.

„Takže s Vámi někdo přišel, předpokládám“

„Ano před branou čeká eskorta, která čeká na jednoho z nás, aby se vrátil zpět se šperkem. A dostali jsme jeho slovo, že nás pak propustí.“

„A momentální pán ze Strže je živý anebo je to taky upír?“

„Upír, právě že tam jsou všichni upíři

podívejme se pravdě do očí“

„Ale když jsem zakázal Zifnabovi vstup do školy, tak jsem se taky bál o život, ale prostě jsem to udělal...“ prohlásil Jonas, ale zbytek věty zanikl v hurónském smíchu Bolbucha a Al-Rahema

„Nesrovnávej, prosím tě nesrovnávej, já sem tady v tom pavučinci prostě v prdeli, já chci za bránu“

„Hele třeba je něco co chce paní ze Strže víc než Zemikosu tak ho zkusíme prostě vykoupit“ navrhl Bolbuch „musíme najít něco, co bude chtít víc. A jít na hrad na oběd nemá cenu, protože tam budeme mluvit akorát s omámeným Zemikosou a pak už nás tam nic pěkného nečeká.“

„No jasně ta nás může klidně nechat otrávit, ta bojuje ženskýma zbraněma“ zvolal Jonas

„Já když sem tam byl, tak se chovali jak párek zhulenejch elfů. Pořád se muckali a Zemikosa koulel očima a divil se, že chceme už jít“

„Se mu stlačilo sperma do hlavy a prostě našel svůj osud“ pronesl Otakáro

„S tímhle tím komentářem to škrtnout, tuhle tu položku ze seznamu, mi přijde málo“

„No tak pošleme jen jednoho člověka na oběd a ten ať vyjedná Zemikosovo propuštění, protože silou to tady nejde, musíme ho z toho vykecat“

„Jenže jednoho člověka, toho taky můžeme obětovat“ mudroval Mord

„No jasně, ale to si mohla nechat už Bolbucha“ oponoval Jonas „ale jsem si vědom toho, že je to riziko“

A tak se dohadovali ještě hodinu, nakonec se dohodli, že napíší paní Brigit dopis a pošlou s ním poslíčka, jelikož nikdo nechťel nasazovat vlastní krk.

*Vážená paní Brigit,
Jsme si vědomi toho že Zoltar Zemikosa je pro Vás nějakým způsobem důležitý a nechcete jej s námi propustit, proto se ptáme a apelujeme na naši předchozí spolupráci, pustíte jej s námi pryč? Popřípadě co za to žádáte.*

Paní ze Strže, dopis dostala a šla s ním za Zemikosou, aby spolu probrali, co to má znamenat a co udělají. Po přečtení dopisu nad ním nevěřičně kroutili hlavou.

„Zoltárku, oni mají o tebe evidentně starost a zároveň se nás asi bojí, co kdybychom za nimi zašli a promluvili si s nimi?“ navrhla Brigit

„Bát se? Proč by se nás báli, já mám

mezi nima i pár přátel dokonce a zažili jsme toho spolu hodně, ale jo nejlepší bude, když tam půjdeme a vysvětlíme jim to“

A tak se teda oba oblékli, vzali sebou čestnou stráž a šli k bráně, setkat se s družinou. Ta byla celou dobu venku na ulici a čekala, jaká bude odpověď na jejich dopis. Nakonec se dočkali a viděli, jak tou širokou ulici, k nim míří paní Brigit se Zemikosou obklopený suitou stráží. Při bleskové poradě, se rozhodli, že neutečou, ale počkají, co jim chtějí. Nechtěli ale čekat pasivně a tak si všichni připravili lektvary a zakouzlili na sebe, různá kouzla. Jonas se pro jistotu zneviditelnil a postupně se stáhl až k bráně.

„Budte zdráva paní Brigit“ zvolal Bolbuch, když se k nim trpaslici se Zemikosou přiblížili na třicet sáhů

„Zdravím“ udiveně odvěti

„Ahoj Zoltare“ pozdravil také Zemikosu

„Ahoj“ zvesela pozdraví

„Tak vyrazíme?“

„Kam? Přiznám se, že tuhle situaci nechápu, pozvali jsme Vás na oběd, napsali jste, že se bojíte a tak jsme přišli my za vámi a vy nás vítáte se zbraněmi v rukou?“ odpoví Brigit

„A kde jste, jsme pro Vás připravili spousta jídla“ divil se Zemikosa

„A jestli myslíte, že spolu budeme mluvit na ulici tak to jste na omylu“ dodá ještě Brigit. Na to mávnue rukou a čtyři vojáci se odpojí a jdou do hospody. Z které po chvíli začínají vycházet hosti.

„A ty tady chceš zůstat Zoltare?“ optá se Otakáro

„No jasně, tady je to skvělí. A pojďte alespoň do hospody, co tu blbnete u brány“

„Dobře, jdeme do hospody“ zavelel Bolbuch což většinu družiny zaskočilo, ale rozkaz je rozkaz.

Hospoda byla celá komplet vyklizená, všichni hosti byly pryč, družina se usadila ke stolu, v jehož čele seděla Brigit a po levici měla Zemikosu. Mord se postavil ke stěně a neviditelný Jonas postával u dveří, jednu chvíli do něj jeden z trpaslíků strčil, ale našťastí si toho přes zbroj ani nevšiml a Jonas se v tichosti sebral ze země. Zbylá stráž stala podél zdí. Hospodský hned přispěchal a nalil všem korbely.

„Tak pane hostinský, rádi bychom si něco objednali“ začal Bolbuch

„Tak jíst tady přeci nebudeme“ ozvala se Brigit „vyjasníme si tu vaše obavy a pak se

vchází někdo další a podává Zhatanovy řetěz. Ten pak Zhatan dává Kormanovi okolo krku. Pak Zhatan odejde. Korman v místnosti osaměl, byl tam několik hodin a v průběhu nich si uvědomoval, že jindy černočerná tma se začíná prosvětlovat. Nakonec je v místnosti dva dny, kdy k němu průběžně přichází Zhatan a pije z něj anebo mu krev naopak vrací. Nakonec ho odepnou z okovu a Zhatan mu přikazuje, ať jde na jím určené místo a tam se posadí. A Kormanovo tělo poslouchá a posadí se na dané místo. Poté mu Zhatan poví informace o upírství a co ho čeká, a čeho se má vyvarovat. Nakonec mu dá na výběr, jestli se chce vrátit do cely anebo se tu volně procházet. Vybere si celou a trpaslici ho do ní odvedou. Bolbuchovi pak řekne, že pomocí toho přívěsku ho může ten upír, když je poblíž něj, ovládat.

* * *

A teď se podíváme, jak se vedlo našim uprchlíkům. Al-Rahem, který utekl ještě před hospodou a upustil na zem Dwanyho, se rozhodně nezdržoval, utíkal, co mu síly stačili, až neviděl hlavní bránu do Strže. Pak už zpomalil a rychlou chůzí pokračoval dál a čekal na půlnoc, kdy se mu nabije kouzelná čapka, která ho zneviditelní. Čehož se nakonec dočkal. Jelikož měl zásob dost na 14 dní, rozhodl se jít celou cestu neviditelný a z potůčku vyvěrajících ze skal pít vodu. Druhý den došel k velké křižovatce, na které byl mu dobře známý hostince U Krumpáče. Kde se moc nezdržoval a důvěruje svému orientačnímu smyslu v podzemí, se vydal doleva. K večeru narazil na další místo, které si dobře pamatoval a to na odpočívadlo, kde byli přepadeni krysoještětem a upírem Bulvakem, neomylně pokračoval dál a až druhý den dopoledne, když uviděl vstup do Khazadu, pochopil, že jde špatně. Je potřeba říct, že za to mohla také jistě únava, protože Al-Rahem se rozhodl chodit až 16 hodin denně, z čehož by měl Bolbuch jistě radost. Nicméně se nenechal zlomit tímto malým nez darem, další den se ocitl zpátky na známé křižovatce a dal se jediným mu zbývajícím směrem, kterým ještě nešel.

To Otakáro na to šel úplně jinak, na rozdíl od Al-Rahema si vůbec nevěřil, na cestu se ptal každou chvíli a asi proto nebloudil, a protože měl zlato, spal po hostincích, na křižovatce s hostince U Krumpáče se zeptal na cestu a bylo mu správně doporučeno, vydat se cestou doprava.

Po pěti dnech za sebou zaslechl svoje jméno, to si ho všiml Al-Rahem, který ho dohnal. Jejich radost neznala mezí, alespoň že oni dva

přežili. Nápad že by se pokusili jít zachránit ostatní, zavrhl hned zpočátku, důležitý bylo dostat se ven. Cesta k bráně jim trvala ještě deset dnů, a převzali Otakarovu metodu. Spali v hostincích a na cestu se pro jistotu ptali. Také se zeptali na případnou karavanu z Oblíkova, ale o ní nikdo nic nevěděl. Cestou prošli i poslední vesnici před branou a ani si nevšimli, že před jedněmi dveřmi sedí na lavičce Rodi Ghuz a smutně se za nima dívá. Těžko říct jestli to bylo z pocitu, že s téměř už žádný obchod neudělá anebo to byla prostě lítost nad tím, jak málo se jich vrátilo.

Když dorazili k bráně, zjistili, že je zavřena, ale po zabušení jim po nějaké době trpasličí strážný otevřel, po úvodních pozdravech je ale zase přibouchl s tím, aby počkali. Za chvíli dveře opět otevřel a pozval je dál, kde je přivítal kapitán, s kterým se už setkali při vstupu do Dormalu.

„Tak už jste prořídli a vracíte se zpět jo?“

„No i tak se to dá říct“ potvrdil Otakáro „a neobjevili se tady páni z Oblíkova?“

„Tady se neobjevil vůbec nikdo. Jen vy tu couráte tam a zpátky“ zabručel trpasličí kapitán „předpokládám, že chcete ven, tak pojďte se posadit, než Vás pustí to bude trvat.“

A tak se dva uprchlíci posadili a čekali, čas si krátili hraním kostek s vojáky. Celá procedura trvala zhruba 4 hodiny, bylo vidět, že baronovi vojáci, berou stráž hranice vážně. Když se otevřely dveře, viděli už známou místnost s mřížemi, kde byli za malými zídky, vojáci s kušemi, dohromady jich bylo třicet. Na optání zda smějí mluvit s baronem, jim kapitán odvětil, že už je čeká. Následně je odvedli do podzemní místnosti, která byla lemována sloupy a na stěnách byli tapiserie s výjevy historie Erixu. Na konci místnosti seděl za stolem baron Halloran a dva další muži.

„Dobrý den, tak copak máte za novinky? Moc se Vás nevrátilo“ zkonstatoval baron

„Dobrý den, já bych naše druhy ještě neodepisoval, ale jsou pravděpodobně v zajetí“ odpověděl Otakáro „a máme toho spoustu co říct“

„No nejdřív mi řekněte, jak vlastně dopadla vaše oficiální mise s Hrudovými“

„Oficiální mise dopadla dobře, ale vlastně nedopadla, protože tím že část z nás zůstala zajatá, tak pozůstatky pana Hruuda zůstali v podzemí“ začal Al-Rahem

„A co se teda Hrudovi stalo?“

desítky tisíc zlatých“ vysmál se mu Al-Rahem
„Tak to musíme vymyslet jinak“
„tak mu dáme peníze z toho, co máme
ted“ obrátil se s návrhem Al-Rahem na ostatní
„Anebo pojd' s náma k bráně ven z
Dormalu“ nadnesl jiný návrh Bolbuch
„To já nemůžu, mě se nechce, je to
daleko“ odmítl to Zemikosa
„My jsme se teď poznali, tak se teď
nebudeme vláčet pryč“ připojila se Brigit
„evidentně Vám jde o věci a nějaké podíly, tak si
Zoltar nechá ty věci, jak navrhoval jeden z Vás a
bude to“

„Jestli nám do toho začne ta tvoje kecat,
do toho o čem nic neví, tak to do ní naperu“ zařval
naštvaně Korman na Zemikosu, načež celá místnost
ztichne.

„To jste jako myslel mě?“ nevěří
vlastním uším Brigit

„Jo to jsem myslel na Vás“

„Takže mi vyhrožujete?“ s tím se Brigit
zvedne

V tu chvíli od Kormanu vylétl svazek
červených blesku, který srazil Brigit na zem. Na to
nastalo na chvíli ticho a ve chvíli kdy se Brigit
zvedla, nastala vřava. Trpasličí strážci se okamžitě
vrhli na družinu. Brigit, která nemohla dosáhnout
na Kormanu přes zmateně stojícího Zoltara, se vrhla
na prvního družiníka kterého viděla a to byl vedle
stojící Mord, kterého rány vedené řemdihem a
kladivem nasrali k nepřítomnosti a společně s
Bolbuchem Brigit dodělali. Ve stejnou chvíli se
Al-Rahem a Otakáro teleportovali před hospodu,
kde začali likvidovat strážu u brány, pro případný
ústup z města. Al-Rahem ještě vyvolal elementála,
aby zaměstnal venku stojící stráž. V hostinci se
zatím družina snažila vypořádat se stráží a jejím
kapitánem. Hlavně kapitán se ukázal jako silný
protivník. Po nějakou dobu ho zadržoval Dwany,
ale kapitánovi, kterého rozběsnila smrt jeho paní,
nemohl odolávat dlouho. Ve chvíli kdy se do
kapitána pustil i slintající Bolbuch, srazila
kapitánova sekera Dwanyho do bezvědomí. Kapitán
následně usekl ruku Bolbuchovi a zpětným šlehem
ho poslal k zemi. To už ale trpaslíků povážlivě
ubýlo a tak se ke kapitánovi dokázal probíjovat
Korman a hlavně Mord, který svým kopím trpaslíky
doslova propíchoval po dvou. Když pak na kapitána
zezadu ještě skočil Al-Rahem, který zatím vyřídil
spolu s golemem a Otakárem trpasličí stráž před
hospodou, měl to kapitán spočítané a tak alespoň
posledním mávnutím sekery vykuchal na nohou

sotva stojícího Morda. Ještě v pádu, stačil udeřit
sekerou Kormanu a poslat ho k zemi. Naštěstí se na
nohou drželi poslední dva trpaslíci a ty už nebyli
problémem pro Al-Rahemovi kopy a nesměle
bojujícím Zemikosu, který se ještě vzpomínal
ze smrti své milované.

Jonasovi Vredovi stojícímu v
neviditelnosti u dveří se z toho masakru točila
hlava a začali v něm hlodat smítka pochybností o
správnosti rozhodnutí, dát se na cestu dobrodruha.
„Není čas, dělejte, musíme vypadnout“
vpadl do hostince Otakáro „blíží se sem další
vojáci“

Zemikosa rychle vyndal z opasku
oživovací lektvar a nalil jej do Bolbuchu, pak
urychleně zkontrolovali padlé družiníky a s úlevou
zjistili, že většina je živá, až na vykuchaného
Morda, okoložně leželo spoustu propíchaných
trpaslíků. Rychle popadli družiníky, kteří se
nemohli hýbat a táhli je ven.

Venku zjistili, že trpasličí vojáci jsou od
nich sedmdesát sáhů daleko. V jejich čele byl
trpaslík v rudém plátovém brnění, pokrytém bílými
runami, v bílé helmě ve tvaru kryší hlavy, štítem z
bílého zlata, na kterém byla namalovaná kryší
hlava. V ruce držel krumpáč taktéž z bílého zlata.
Okolo sebe měl tři trpaslíky své osobní stráže, kteří
byli komplet v bílých plátech. Dalšíh patnáct
vojáku, bylo okolo nich. Al-Rahem odtáhl ještě kus
Bolbuchu, pak ho ale pustil a začal utíkat a jeho
elementál se vydal vstříc trpaslíkům. Otakáro
přečetl svitek proti nemrtvým, ale moc mu nevěřil,
na to začal táhnout Bolbuchu spolu s Jonase ven
z města. Zemikosa táhnul Kormanu a také se snažil
jako Otakáro, uniknout trpaslíkům. Elementál na
trpaslíky úspěšně zdržel a tak mohli Jonas, Otakáro
a Zemikosa dotáhnout Bolbuchu a Kormanu za
bránu. Mezitím se Al-Rahem definitivně rozhodl a
s výkřikem „Pardón“ vzal nohy na ramena. Pak se
ale vůdce vynořil z hospody, jedním máchnutím
svého krumpáče srazil elementála a běžel k bráně.
Tady se trpaslice zformovali a lehkým klusem
dohnali družinu. Na to je ještě vyzval vůdce
trpaslíků Zhatan ať se vzdají a zastavil se patnáct
sáhu od Otakára a Zemikosi.

„A co chcete, jaké jsou vaše
podmínky?“ křikl zpátky Otakáro a zastavil se

„Zhatane můžeme se domluvit, dost
bylo krve“ snažil se uklidnit situaci Zemikosa
„tohle byla nešťastná náhoda“

„První co chci, je přívěšek paní Brigit,
pak odevzdáte zbraně a já Vás nezabiju“

„Přívěšek Vám vydáme to jasný, ale
zbraní se nevzdáme“ odvětil Otakáro
Mezitím neviditelný Jonas táhnul
Bolbuchu pryč.

„Tamten trpaslík za váma, ať se přestane
plazit“

„Vrátíme Vám Váš přívěšek a pak
odcházíme“ zoufale gestikuloval Otakáro
„Hned“

„My nemáme žádné přívěšky! Jakej
přívěšek?“ obrátil Otakáro

„Zhatane“ a s tím hází Zemikosa zbraně
na zem „dáme ti přívěšek, Zhatane, lorde ze Strže,
ty nám vrátíš posledního, který zůstal ve městě.
Přívěšek už je pryč. Když náš tady zabiješ v tuhle
chvíli, nikdy ho nedostaneš. Dávám ti své slovo, že
ti ten přívěšek přinesu já sám, výměnou za život
toho posledního z nás.“

„Vyměním tvoje muže za přívěšek, on“
Zhatan ukáže na Otakára“ a ten trpaslík zůstanou
tady jako záruka a máš na to dva dny“

„Nezůstanu“ zasměje se stísněně
Otakáro „a nenutě nás k dalšímu boji“

„Takže za jak dlouho mi ten přívěšek
přineseš?“

„Já nic nepřinesu a do ničeho mě nenut',
nemáš mě ve své moci a než by si mě dostal tak by
to špatně dopadlo a já nemám zájem tady vyvolávat
konflikt“ vyjednával Otakáro

„To je tvé poslední slovo?“

„Ano“

„Rušíme dohodu“ zvolal Zhatan

Zhatan vystartoval okolo Zemikosi na
Otakára, zarazil se ale o neviditelnou překážku,
která chránila Otakára před nemrtvými. Na to se
Otakáro otočil, popoběhl k ležícímu Bolbuchovi a
společně s neviditelným Jonase ho táhli pryč.
Zemikosa si mezitím lehl na zem a dal ruce nad
hlavu. Ne všichni trpaslíci byli nemrtví a tak se tři
bíle oděný vrhli na Otakára, ale zasáhli pouze
obrazy, ten se pokoušel ještě táhnout Bolbuchu dál,
ale protože se Jonas teleportoval pryč, tak se
teleportoval také pryč, zneviditelnil se a už bez
Bolbuchu se dal na útěk. Jonas se také znova
zneviditelnil a běžel taky pryč.

Za sebou nechali havrana, aby sledoval
co, dělají trpaslíci. Ti mezitím svázali Zemikosu,
odbrojili a sundali mu šperky, pak ho Zhatan
poslal pod stráž do hradu. Otakáro začal za
pochodu vyrábět z košil bombu, Jonas šel pro
jistotu trošku vzadu. Po chvíli ho havran informoval
o tom, že je začali znovu pronásledovat s tím, že

vůdce si dal přes oči šátek. Na to se rozeběhli v
naději, že trpaslíky setřesou, ti se na ně zavěsili ve
vzdálenosti dvěstě sáhů a drželi si tempo. Po pěti
minutách začal být Jonas unavený a tak se zastavili
a připravili se na obranu, s vědomím, že je vůdce
přes šátek může vidět. Když se přiblížili trpaslíci na
třicet sáhů, hodil Otakáro mezi ně, svojí košilovou
plynovou bombu. Po které se většina trpaslíků
začala svíjet na zemi, pár jich ještě vyklopýtalo ven
z plynové oblasti a pak padli. Jediný kdo prošel,
byl Zhatan a nemrtví trpaslíci. „Nech mě bejt, já
sem Vás varoval“ a na to Otakáro začal utíkat pryč,
odhodil jeden z pytlů, aby ho nic netížilo.

To Jonas se teleportoval pryč, ale byl
pořád v dohledu a byl už tak vyčerpaný, že už mu
dělalo problémy udržovat na sobě kouzlo, díky
kterému ho ostatní viděli víckrát. Toho využil
Zhatan, který se při pronásledování Otakára na
jedno kolo zdržel, chtěje zarazit do Jonasovi hrudi
krumpáč. Jonasova otupělá mysl se ještě
vybičovala k poslednímu vzepětí sil a před strašlivý
úder zhmotnila dvojníky. Zhatanův krumpáč sice
jimi prošel, ale stačili dopadající ránu alespoň
trošku zmírnit a mírně odklonit. I tak byla ale rána
strašlivá a Jonas se složil jak hadrová panenka.
Zhatan jen ukázal na zem a tři přibíhající trpaslíci,
zvedli bezvládnou postavu a vraceli se s ní do
města.

Pak se Zhatan rozeběhl za Otakárem,
kterého nakonec doběhl. Na to se Otakáro otočil a
připravil se k boji, s tím že se pro jistotu posilnil
lektvarem rychlosti.

„Tak necháme toho ne?“ zvolal Otakáro
„dostal jste dost chlapů, moje vina to nebyla, tak si
myslím, že toho necháme, tyhle honičky. Dostal
jste nás, ste dobrý chlap. Já se Vám můžu za celou
situaci omluvit. Já jsem vaší paní ctil.“

„A proč jste to teda udělal?“ skřípal
zuby Zhatan a vztekle zabušil na ochranou clonu,
která okolo Otakára ještě pořád byla.

„Já jsem to neudělal, kdybyste tam byl
tak já tam vůbec nebyl v tu chvíli. Přiznejme si, že
je to patová situace, já se budu bránit do posledního
dechu. Uznávám, že jste vlastně v právu. Můžete
přijmout moji omluvu.“ Ticho se pak prohlubovalo
„Takže bylo mi ctí.“ snažil se Otakáro rozloučit.

„Co budeš dělat?“

„Mizím odsad'. Já tady končím. My jsme
to prostě celý posrali. Jste lepší. Snad jenom, že
jsou mezi nima dobrý chlapy, který ste dostal,
dobrý chlapi, který ten boj nechťeli.“

„Tak zmiz.“ Mávl na něj rezignovaně